

TIKĖJIMAS YRA ŠEŠTASIS POJŪTIS

1 ... ir tai išgelbėjimo pojūtis. Jis išlaisvina mus bei išgelbsti nuo mūsų penkių pojūčių, į kuriuos buvome patalpinti pradžioje. Ir čia šis penktas pojūtis...penki pojūčiai – žmogus puolė per šiuos pojūčius dėl savo potraukio.

2 Taigi, atkreipkite dėmesį, jog šie pojūčiai buvo duoti jums tik tam, kad turėtumėte sąlytį su savo žemiškais namais, kad galėtumėte matyti, jausti skonį, lytėti, užuosti ir girdėti. Bet jie jokių būdu neturi vesti jūsų. O dabar, dažnai...

3 Kas būtų, jeigu aš visiškai atsisakyčiau žiūrėti? Jei tiesiog užsiriščiau akis ir pasakyčiau: „Aš atsisakau žiūrėti.“ Ką gi, mano akys man nebetarnaus. Taigi, tada aš...galiausiai aš apakčiau. Paskui, kai pasirodytų mano sūnus, užriščiau jam akis ir pasakyčiau: „Na jau ne, nėra tokio dalyko kaip regėjimas.“ Tiesiog užriščiau jam akis, neleisčiau jam žiūrėti.

4 Jis pasakytų: „Mano tėvas man sakė, kad nėra tokio dalyko kaip regėjimas, todėl užrišiu akis savo sūnui.“ Taigi, net nepastebėtume, kaip mūsų karta gimtų akla. Tikrai taip. Jeigu nenaudoji savo šešių pojūčių, jie sunyksta. Tampa visai nebeveiksnūs.

5 Broliai, štai ką bažnyčia padarė su šeštuoju pojūčiu, į kurį Dievas ją patalpino! Jis [žmogus – Vert.] tiesiog iškeitė tikėjimą į stebuklus ir ženklus, ir viską, kas turi ryšį su Dievu, kas duoda jam Šventąją Dvasią ir taip toliau, jis išmėtė kur nors į praeitį, arba kažkur čia, kol viskas tapo negyva. Tikrai. Jis nežino, *kaip* tai panaudoti. Visi tie dalykai jam tiesiog nieko nereiškia.

Tu sakai: „Na, Dievas – Išgydytojas.“

„O, na ir kas iš to: „Dievas – Išgydytojas?“

6 Jeigu Jis kada nors buvo Išgydytojas, tai Jis vis dar Išgydytojas! Jeigu Jis kada nors buvo Išgelbėtojas, tai Jis vis dar Išgelbėtojas! Jeigu Jis kada nors buvo Dievas, tai Jis vis dar Dievas! Taigi, matote, būtent tikėjimo stygius, pripamokslaujamas žmonėms, priverčia juos palikti neveiksnų šį šeštąjį pojūtį – tikėjimą.

7 Ir metų metus jie lakstys, sirgs, ir bėgios pas gydytoją sakydami: „Gydytojau, oi, man kažkas negerai.“

8 Gydytojas apžiūrės jį, tarkim, jis pamėgins. Žmogus – geras, doras gydytojas – kantriai dirbs kaip tik gali, iš visų jėgų, kiek Dievas jam duos, kad išoperuotų bei padarytų tai, ką turi daryti, kad padėtų jums. Paskui jūs vis tiek sužinote, kad tai progresuoja. Ką gi, jis sako: „Tiesiog turiu jums pasakyti, kad daugiau nieko negaliu padaryti. Jeigu norite eiti pas kitą gydytoją – eikite.“

9 Na, einate pas kitą gydytoją. Jis sako: „Ne, nieko negalima padaryti. Per daug užleista.“

10 Taigi, štai tas laikas! Pats laikas šauktis šeštojo pojūčio! Pats laikas priimti Dievą. Pats laikas pasikliauti tikėjimo Dvasia, kurią Dievas įdėjo į jus.

11 O dabar, kai žmones taip ilgai mokė priešingai, tampa sunku. Brolis Bouzė sakė man šiandien, pasakė: „Broli Branhamai, aš niekada nesuprasdavau, kam tu priešinai.“ Suprantate? Jūs nesuvokiate, ką tai reiškia, kaip sunku, kai pateiki...ir Dievo jėga taip realiai nužengia pas žmones, kad jie gali žiūrėti ir matyti Dvasią, judančią ir veikiančią tarp žmonių, o kai kurie sėdi ten ir sako: „O, jeigu tikrai padarytum tą arba šitą, arba aną, arba dar kažką, galbūt tai man padėtų.“

12 O, broli, jeigu šis šeštasis pojūtis galėtų suprasti, apie ką mes pamokslaujame šią savaitę (amen), kad Šventoji Dvasia... Dievas davė šį pažadą. Kristus davė šį pažadą. Šią savaitę mes nagrinėjome Raštus skersai išilgai, ir vėl skersai išilgai, ir išnaršėme Juos, kol nesužinojome, kad Dievas pažadėjo padaryti tai, ką Jis daro šiandien – antgamtinis dalykus. Taigi, tikras, nesuklastotas tikėjimas pamatytų tai ir įsikibtų į tai, ir visi pragaro velniai niekada nenupurtytų jo nuo to.

13 Bet mes suklumpame ties tuo. Jis nepakankamai naudojamas. Mes per daug priklausome nuo penkių, ir kai... Dažniausiai, devyniasdešimt penki procentai žmonių arba daugiau, kai tikrai pamato, kad su penkiais pojūčiais baigta: „Na, viskas prarasta. Kaskite man kapą; ruoškite man karstą.“ Suprantate?

14 O, aš čia prisiminiau vieną moterį, su kuria kalbėjausi prieš dieną ar dvi. Dabar nematau jų čia. Vyro vardas yra, berods, vokiečių kilmės: Dorš, Deš ar... [Kažkas sako: „Doiš.“ – Red.] Doiš. Ir jo žmona, ji sapnavo sapną, ir atėjo man jį papasakoti. Ir ji pasakė: „Broli

Branhamai, aš...aš sapnavau, kad velnias priėjo prie mano lovos. Ir jis pažvelgė į mane bei pradėjo vaipytis, ir pasakė: „Štai tu ir pakliuvai.“ Ir pasakė: „Aš... Man tiesiog kažkas atsitiko. Ir aš pašokau iš lovos ir pasakiau: „Nešdinkis lauk, šėtone, Jėzaus Vardu!“ Ir pradėjau varyti jį, ir jis išbėgo iš namų.“ Ir ji pasakė: „Nesuprantu, ką tai reiškia.“

15 Tada su mumis buvusi Šventoji Dvasia išaiškino tai. Visai netrukus po to jos vyrą ištiko širdies priepuolis. Ir kai ji pamatė vyrą krentantį... O jis yra pagyvenęs žmogus, stambus žmogus; ir jo rankos nusviro, o akys sustingo. Mirtis atėjo jo pasiimti. Bet Dievas nebuvo su juo pabaigęs. Šios moters tikėjimas pakilo ir pasakė: „Aš to nepakešiu! Aš reikalauju jo gyvybės Jėzaus Kristaus Vardu!“ Jis pasveiko. Matote?

16 Kodėl? Tas šeštasis pojūtis tuomet prabudo, tuo lemiamu momentu, ir tai davė jai tikėjimą. Dievas siuntė jai sapną, nors tas sapnas dar nebuvo jai išaiškintas. Bet aš pasakiau: „Štai jums ir išaiškinimas.“ Ir toji tiesiog pradėjo šaukti ir šlovinti Dievą. Ji pasakė: „Būtent taip ir atsitiko.“ Suprantate? Tai... Taigi, tai jau malonė. Suprantate? Siuntė sapną, o ji net nežinojo, kas tai buvo. Bet Dievas yra patikimas ir ištikimas, pranešdamas savo žmonėms.

17 Jeigu tik būtume dvasiški ir naudotume šį šeštąjį pojūtį, mes... O, kiek daug dalykų galėtume išvengti, kiek daug žinotume, jeigu bažnyčia būtų tvarkoje, kurioje veiktų dvasios bei bažnyčios dovanos. Pas mus visur aplinkui gulėtų Ananijų bei Sapfyrų. Tikrai. Nuodėmės nebūtų bažnyčioje.

18 Bet mes tapome tokie žemiški su savo jausmais. Tik ir girdime: „Na, jeigu negaliu to matyti, jeigu negaliu...“ Ir tada šie pojūčiai... Velnias prasiskverbia į tuos pojūčius. Ir jis leis jums kažką matyti akimis ir po to vis tiek netikėti tuo, nes dažnai jūs būdavote užsimerkę taip ilgai, kad apakote.

19 Kartą vienas žmogus man pasakė, tarė: „Apakink mane! Apakink mane! Tu tiki Dieviškuoju išgydymu, ta pačia Šventąja Dvasia, kurią pamokslavo Paulius. Apakink mane!“

20 Aš atsakiau: „Negaliu šito padaryti, kadangi tu jau esi aklas.“ Pasakiau: „Tavo tėvas velnias jau seniai tai padarė. (Suprantate?) Tu...tu...tu...tu jau esi aklas.“ Nes

Biblija sako, kad jis aklas. Ši Evangelija yra... Jeigu ji kam nors ir uždengta, tai tiems, kurie akli, kurie nemėgino naudotis savo pojūčiais, Dievo jiems duotu pojūčiu. Šis pojūtis, jeigu juo naudojamesi, yra išlaisvinimo pojūtis, kai kiti penki nuvilia. Šiuo pojūčiu yra padaryta didžiųjų dalykų.

21 Čia neseniai viename iš mano susirinkimų buvo viena ponija, kuri atėjo ant pakylos. Ji turėjo kraujuojančią skrandžio opą. Ir Šventoji Dvasia pradėjo kalbėti (o ji žinojo, kad aš negalėjau to padaryti) ir pasakė jai, kas ji, iš kur atvyko. Ji turėjo skrandžio opą. Paskui, kai viskas baigėsi, buvo pasakyta: „TAIP SAKO VIEŠPATS, jūs išgydyta.“ Ir ji išvyko namo.

22 Ir ten buvo ponija... [Tuščia vieta juostoje – Red.] ...kaimynystėje, buvo pakankamai toli maldos eilėje. Kai priėjo... Jos gerklėje buvo auglys. Ir kai atėjo eilė maldai už ją, jai buvo pasakyta, pasakyta...papasakota jai, kas ji, iš kur atvyko, viskas apie tai. Ji atsakė: „Viskas teisingai.“

23 Buvo pasakyta: „TAIP SAKO VIEŠPATS, tu išgydyta.“ Taigi, abi tos moterys išėjo tą vakarą, susitiko. Jos nepajautė jokio skirtumo.

24 Tai neturi su tuo nieko bendro. Neturi nė mažiausios reikšmės, ar ką nors jaučiate savyje. Jūs...jūs ne... Šalinkitės šitų pojūčių. Jeigu ketinate pasikliauti jais, – jūs negalite tuo pasikliauti, kadangi tai įrodo dalykus, kurių nematote, negalite paragauti, justti, užuosti ar girdėti. Tai kitas pojūtis.

25 Žiūrėkite, kas atsitiko. Praėjo maždaug pora savaitžių. Ši moteris, turėjusi skrandžio opą, mėgino valgyti ir ji jautėsi taip, lyg tuoj mirs. Bet ji vis tiek laikėsi tvirtai. Ji pasakė: „Čia yra kažkas antgamtiško, nes žmogus, nors niekada gyvenime manęs nebuvo matęs, tačiau pasakė man, kas aš tokia. Ir tai turi būti Dieviška, nes tai atitinka Bibliją.“ Matote? Ir ji pasakė: „Ir aš pažįstu tą žmogų. Aš girdėjau jį pamokslaujant, ir jis neturi išsilavinimo. Jis nieko nežino apie šiuos dalykus, o viską apie tai man papasakojo. Ir tas pats vyras pasakė: „TAIP SAKO VIEŠPATS.“ O jeigu jis yra Dievo tarnas, jis negalėjo to pasakyti tiesiog tai išgalvojęs. Tai Šventoji Dvasia kalba per jį: „Tu išgydyta.“

26 Ir ji laikėsi toliau, o jos vyras buvo krikščionis, jos vaikai. Ir ji pasakė... Ir ji leidosi žemyn gatve aplankyti savo draugės, kuri turėjo gumbą, – jokių pasikeitimų. Bet

jos abi tvirtai apsisprendė savo širdyje, kad priėmė tai kaip iš Dievo. Štai ir viskas.

27 Viena rytą vaikai buvo išėję į mokyklą, o ji stovėjo ir plovė indus. Ir ji apskritai vargiai galėjo kažką valgyti, nes opa iš karto imdavo deginti. Ji plovė indus, ir pasakė, kad netikėtai pajautė, lyg ją būtų persmelkęs vėsos pojūtis. Ir ji plovė toliau, galvodama: „Kas tai buvo? Aš tiesiog pasijaučiau taip keistai – tiesiog tikrai lengvas, vėsus pojūtis.“ Taigi, ji tiesiog toliau plovė indus.

28 Per keletą akimirkų ji pasijuto labai alkana. Taigi, ji nuėjo prie...prie stalo... O vaikai lėkštėje paliko truputį avižinės košės. Taigi, ji pakabino šaukštu tos košės bei pavalgė jos, o taip pat gabalėlį skrudintos duonos. Ji pagalvojo: „Na, kaip įprasta, ko gero išvemsiu tai po kelių minučių.“ Taigi, ji valgė toliau. Ir staiga suprato, kad viskas yra gerai. Toliau valgė... Jai viskas buvo gerai. Paskui ji priėjo ir vėl truputį užvalgė. Viskas buvo gerai. Tada pas ją prasidėjo tikra smaguriavimo šventė. Ji nuėjo ir išsikėpė porą kiaušinių, didelį gabalą kumpio, pasidarė puodelį kavos ir kaip reikiant pavalgė. Truputį vėliau išplovė visus indus. Paskui atsistojo. Ji jautėsi puikiai. Ji pakėlė rankas ir pradėjo garbinti Dievą, nubėgo gatve. Ji ketino papasakoti savo seseriai tai, kas atsitiko.

29 Kai ji ten nuėjo, ta ponija vaikščiojo pirmyn atgal purtydama paklodę iš visų jėgų. Paklausė: „Na, kas gi atsitiko, sese?“

30 Atsakė: „Žiūrėk, tas daiktas išnyko nuo mano kaklo. Nerandu jo paklodėje. Aš jo iš viso niekur negaliu rasti.“ Jis išnyko! [Susirinkimas džiaugiasi – Red.]

31 Kodėl taip įvyko? Todėl, kad jos laikėsi to Dievo Žodžio šeštojo pojūčio, kuris atsisako priimti neigiamą atsakymą. Praėjus po to maždaug dviems mėnesiams, jos abidvi atėjo į susirinkimą, parodė man, kaip jos išgijo ir taip toliau. Kas tai buvo? Šeštasis pojūtis, tas šeštasis pojūtis, tas jėgos pojūtis – tai, kas išlaisvino jas. Ne todėl, kad aš meldžiausi, bet todėl, kad jos tikėjo! Štai taip. Štai kodėl.

32 Taigi, jos buvo Kedlio maldykloje, Indianapolyje, arba žemiau nuo čia, link Indianapolio... Pas juos buvo...berniukas, kuris sirgo poliomiellitu. Ir jie atvežė... Po to, kai buvo išgydyta Redigerio duktė... Brolis Redigerio duktė sėdėjo ten, anglinėje. Mėgino sulaikyti ją... Ji tapo pamišusi.

33 Kas čia atsimena B. E. Redigerį, Fort Veino Evangelijos maldyklos pastorių? O, kalbu apie vyrą, kuris tikėjo išgydymu... Brolio Bosvorto dienomis... Ar pameni jį, daktare Salivanai? Labai geras žmogus...

34 Ir jo dukra, sėdėjo ten, pamišusi, susirgusi protine negalia, kuri pražudė jos seserį. O ji buvo graži moteris. Tai įvyko Velykų rytą. Ir jos motina sėdėjo ten. Ir, kai užbaigiau maldos eilę, kažkas pasakė: „Ten, anglinėje, yra ponija, baž...prie bažnyčios, su savo dukra.“ Pasakė: „Tai pono B. E. Redigerio žmona iš Fort Veino Evangelijos maldyklos.“

35 Aš pagalvoju: „Kaip? B. E. Redigerio žmona ir dukra sėdi mano anglinėje?“ Ir nuėjau ten.

36 O jos sėdėjo ten, ant senų suolų, kurie buvo išmesti ten iš sekmadieninės mokyklos kartu su popieriais... Ten sėdėjo graži mergina, maždaug aštuoniolikos, dvidešimties metų amžiaus, pešiodamasi plaukus, štai taip, ir kalbėjo: „Trigrašis yra trigrašis. Grašis yra grašis. Trigrašis yra trigrašis. Grašis sutaupyta, grašis... grašis uždirbtas, grašis sutaupyta. Dingo trigrašis, dingo trigrašis.“ Taip ir tęsė, pešiodamasi plaukus, nesustodama...

37 Pasakiau: „Ponija Rediger...“ Paklausiau: „Jūs ponija Rediger?“

Ji pasakė: „Taip.“

Ir aš pasakiau: „Aš – brolis Branhamas.“

Ji pasakė: „O, malonu susipažinti su jumis, broli Branhamai.“

38 Pasakiau: „Jūsų vyras buvo kone dievaitis mano širdžiai, kai buvau mažas berniukas. Koks didis žmogus.“ Ji pradėjo verkti. Aš paklausiau: „Čia jo dukra?“

Atsakė: „Taip, broli Branhamai. Mes vedžiojome ją visur, tačiau veltui. O jos sesuo Romeina mirė.“

39 Paklausiau: „Romeina mirė dėl to?“ Pasakiau: „Turiu visų jūsų nuotraukas namuose ir panašiai, jūsų knygas apie gyvuosius vandenius ir taip toliau, kurias parašė brolis Redigeris.“ Pasakiau: „Juk, kai buvau dar berniukas, jis jau buvo didis žmogus. Aš klausydavusi jo per radiją.“ Pasakiau: „Tai jo dukra?“

Atsakė: „Tai jo dukra.“

40 Kažkas nužengė ant manęs. Jos tėtis miręs ir palaidotas. Aš priėjau prie... Tas šeštasis pojūtis pradėjo judėti. Aš pasakiau: „Šėtone, tu nebegali jos ilgiau laikyti. Jėzaus Kristaus Vardu, išei iš jos!“

Taigi, motina pasakė... Pasakiau... Ji paklausė: „Ką man daryti?“

Atsakiau: „Ji išgydyta, parveskite ją namo.“

41 Ji vis dar sėdėjo ten: „Trigrašis yra trigrašis, grašis uždirbtas, grašis prarastas,“ ir panašiai, toliau kabėjo. Jie parsivedė ją namo, o kitą dieną ji tapo sveiko proto ir dabar yra ištekėjusi moteris su būriu vaikų. Kas tai buvo? Laikymasis to šeštojo pojūčio!

42 Neseniai (jeigu norite šio liudijimo patvirtinimo, ką daro šeštasis pojūtis) mes buvome prie... Aš buvau su broliu G. H. Braunu Viktoro gatvėje 505, Litl Roke, Arkanzase. Ir ten buvo vienas baisiausių atvejų, kurį tik teko matyti savo gyvenime. Brolis Braunas (po to, kai pamėginau padaryti trumpą pertrauką nuo tokio ilgo stovėjimo maldos eilėje), jis pasakė: „Broli Branhamai, čia, šios auditorijos rūsyje, yra vienas siaubingiausių vaizdų, kurį kada nors esi matęs.“ Pasakė... Ta moteris buvo išgydyta nuo pamišimo Misisipėje. Jos sūnus buvo kareiviu. Ji prabuvo tokios būsenos apie dvidešimt metų; net nepažinojo savo sūnaus. Ir ji atgavo sveiką protą man besimeldžiant už ją. Tai žmonės tiesiog uždegė. O po to... Jis pasakė: „Tik pažvelk.“ Ir aš nusileidau ten. Aukšta, stambi moteris, jauna, styrančiomis aukštyn kojomis, vilkinti labai mažai rūbų, kuriais ją sugebėjo aprengti psichiatrinėje ligoninėje, nes ji niekada nekeldavo kojų...nebuvo atsistojusi ant kojų du metus. Jos kojos kraujavo. Jos rankos kraujavo. Ir ji štai taip gulėjo iškėlusiai aukštyn abi kojas ir abi rankas.

Ir aš pasakiau tam žmogui, paklausiau: „Kas jai nutiko?“

43 Pasakė: „Ji išprotėjo, broli Branhamai. Jai suleido vaistų, ir kažkas jai atsitiko, – pasakė, – iš karto po to, kai gimė mūsų kūdikis.“ Ir pridūrė: „Tai...tai kažkaip paralyžiavo jos protą.“ Pasakė: „Ji jau du metus ligoninėje.“ Ir pasakė...

Aš paklausiau: „Kodėl ji taip kraujuoja?“

44 Atsakė: „Na, jos nenorėjo išleisti iš ligoninės.“ Ir pridūrė: „Jie atsisakė vežti greitosios pagalbos automobiliu, kadangi ji...ji visiškai nevaldoma.“ Pasakė: „Aš paprašiau brolio, kad paimtų savo „Chevrolet“ automobilį ir pasikviečiau dar keturis vyrus. Ir mes bandėme išlaikyti ją ant šios galinės sėdynės, keturiose, o ji bevažiuojant čia išspardė stiklus ir visa kita (apie

šimtas penkiasdešimt kilometrų nuo ligoninės, kur ji buvo).“

45 Ir aš pasakiau: „Norite pasakyti, ji dėl to taip kraujuoja?“ Pasakiau: „Ka, gi, einu uždėsiu ant jos rankas.“

Jis pasakė: „O, nedarykite to.“ Pasakė: „Ji užmuš jus.“

46 Na, aš buvau visai jaunas, nepatyręs ir turėjau tokį tarnavimą apie...na, manau, maždaug metus. Ir aš pagalvojau: „Dieve, pasirūpink tuo.“ Aš nusileidau žemyn, o jos rankos buvo tiesiog iškeltos aukštin. Aš pasakiau: „Sveika, sese.“

47 Ir gerai, kad buvau budrus. Ši milžiniška stipri ranka (apsėsti velnio jie yra dešimt kartų stipresni)... Ir ji taip stipriai ir staigiai pastūmė mane, kad net išvertė iš kojų. Ir, jai pastūmus, mano koja atsitrenkė į jos...jos krūtineį štai čia, ir ji iš karto paleido mano ranką. Ir aš pabėgau nuo jos. Štai taip užšokau ant laiptelio, o jos vyras stovėjo ten...

48 Ir ji nusekė paskui mane šliaužte šliauždama ant nugaros kaip gyvatė, pakankamai sparčiai persekiodama mane ant nugaros su pakeltomis rankomis ir kojomis, tiesiog judėjo... Iki šiol girdžiu tą šlykštų garsą; vilkosi kaip gyvatė, šliauždama grindimis. Ji svėrė apie aštuoniasdešimt kilogramų, o vilkosi štai taip. Ji nušliaužė ten, apsisuko, atsirėmė savo didelėmis, stipriomis kojomis į sieną štai taip ir spyrė labai stipriai, trenkė į ten buvusį suolą bei prasiskėlė galvą; dalis odos nusilupo nuo jos galvos. Kraujas pradėjo plūste plūsti. Ir ji paėmė pagali, kuris atlūžo nuo suolo, ir sviedė į savo vyrą taip, kad visas tinkas nubyrėjo nuo sienos. Mums teko staigiai palenkti galvas. Jis pasakė: „Aš jums sakiau.“

Aš pasakiau: „Nieko panašaus gyvenime nesu matęs.“

Jis paklausė: „Kas tai, broli Branhamai?“

Atsakiau: „Tai velnias.“

49 Ir tą pačią akimirką ji prišliaužė arti ir pasakė: „Viljamai Branhamai, tu nieko man nepadarysi. Aš ją čia atvedžiau.“

50 Jos vyras apsižvalgė ir tarė: „Ji gi net nežino, kas ji tokia! Kaipgi... Juk ji nepažįsta jūsų.“

Aš atsakiau: „Tai ne ji. Tai velnias. Tai velnias.“

51 Ir aš pasakiau: „Šėtone, tu suvoki ir tikrai žinai, kad aš neturiu galios prieš tave, bet mano Viešpats turi, nes Jis nugalėjo tave Kalvarijoje. Ir per Dievišką dovaną, duotą man Angelo, kuris man liepė skatinti žmones būti nuoširdžiais, ir niekas neatsilaikys prieš malda...“ Ir aš pasakiau: „Jėzaus Kristaus Vardu išeišk iš jos.“ Jokių pasikeitimų.

52 Jos vyras, vilkėjęs seną kombinezoną, puolė man ant kaklo ir apkabino mane. Ir paklausė: „Ką man su ja daryti, broli Branhamai?“

Aš pasakiau: „Nuvežkite ją atgal į ligoninę, jeigu ten ją priims.“

Jis paklausė: „Na, o ką jūs manote?“

Atsakiau: „Svarbu ne tai, ką aš manau, o ką jūs manote.“

Jis pasakė: „Aš tikiu, kad ji pasveiks.“

Aš pasakiau: „Tai viskas, ko jums reikia.“

53 „Aš tikiu, kad ji pasveiks.“ Tą vakarą pakeliui atgal jie neturėjo nei trupučio vargo su ja. Kitą rytą, kai...kai jie užėjo aplankyti jos, ši sėdėjo ir kalbėjosi su vyresniąja medicinos seserimi. O dar kitą dieną ją paleido iš ligoninės, visiškai normalią ir sveiką.

54 Maždaug po pusės metų buvau Džonsbore, Arkanzase, su Ričardu Rydu „Senamadiško prabudimo valandos“ maldykloje – Džonsbore, Arkanzase. Anksčiau tai buvo didelė baptistų maldykla, vietos...sėdimų vietų žymiai daugiau nei čia, pas jus. Ir aš pradėjau pamokslauti... Ir vis mačiau, kaip ten kažkas man mojuoja, o nežinojau, kas tai buvo. Ir ji tiesiog nebegalėjo ilgiau susilaikyti. Ji paklausė: „Ar pamenate mane?“ Turėjo keturis ar penkis vaikus...

Atsakiau: „Manau, kad ne.“

55 Ji pasakė: „Aš taip pat jūsų nebuvau mačiusi.“ Ji pasakė: „Bet aš esu ta moteris, kuri šliaužė ant nugaros.“ O jos vyras per tuos šešis mėnesius buvo pašauktas tarnavimui ir važinėjo skelbdamas Evangeliją. O, tai bent!

56 Kas tai? [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] Laikymasis to šeštojo pojūčio. Tikėjimas taip pasakė... Jis pasakė: „Aš saugojau tai savo širdyje. Jeigu Dievas gali padaryti tokių dalykų kitiems, tai Jis gali padaryti tai ir mano žmonai.“ Jis ir toliau laikėsi to. Niekas negalėjo atskirti jo nuo to. Štai ką daro šeštasis

pojūtis, kai jis išlaisvinamas ir kai leisite jam parodyti savo kontroliuojančią jėgą.

57 Kartą vakare parėjau namo; gulėjau lovoje. Jeigu norite parašyti, kad jums atsiųstų šiuos liudijimus, duosiu jums adresus. Rašykite Džordžijai Karter, Miltaunas, Indiana, ir ji...ji gaus: Džordžija Karter, Miltaunas, Indiana. Ir ji priklausė bažnyčiai, kuri netikėjo Dieviškuoju išgydymu. Vaikystėje ji lankydavo fortepijono pamokas, ir jos dėdė vežiodavo ją į fortepijono pamokas. Ir kai jis tai darė, šis žmogus (jau suaugęs vyras, o ji buvo maža mergaitė) išprievartavo vaiką. Ir po to ji užsikrėtė tuberkulioze. Ir ji devynis metus ir aštuonis mėnesius išgulėjo ant nugaros sirgdama moteriškų liaukų tuberkulioze – užsikrėtė visas kūnas, perėjo į plaučius. Ir ji svėrė maždaug septyniolika kilogramų. Berods tiek, kiek galėjo pasverti ją...

58 Taigi, tiesiog galite jai parašyti, jeigu norite. Tai jūsų teisė, jei norite. Ji su džiaugsmu atrašys. O aš nieko nežinojau apie šią mergaitę. Netgi nežinojau, kur yra Miltaunas.

59 Ir aš įėjau į namus ir pamačiau motiną... Ir pasakiau: „Šįvakar eisiu anksčiau gulti, nes noriu pabūti kambaryje ir pamąstyti apie Viešpatį.“

Ji pasakė: „Gerai, Billi, eik, eik gulti.“

60 Aš nuėjau į kambarį ir ilgai meldžiausi ir meldžiausi. Ir kiek vėliau pažiūrėjau ten... O mama – tiesiog viena iš tų senosios kartos kaimo moterų, kuri skalbdavo drabužius bei džiaudavo juos ant kėdės (nežinau, ar jūs, moterys, kada nors taip darėte, ar ne) ir palikdavo ten tol, kol neišlygindavo jų – stovi basa ir lygina. Taigi aš... Mama buvo prisistačiusi ten kėdžių, o ant jų visų mūsų – berniukų – skalbiniai, ten namuose. O tuomet aš gyvenau namuose. Tai buvo gerokai po to, kai netekau žmonos.

61 Ir aš pažvelgiau, ir pasirodė, tarsi ta kėdė artėtų prie manęs. Ir kai pažiūrėjau, tai buvo ta Šviesa, artėjanti prie manęs. Ir kai Ji priartėjo prie pat manęs, pasijaučiau, lyg eičiau per dykumą. Ir aš išgirdau kažką panašaus į avelės bliovimą: „Be-e-e, be-e-e.“ Ir pagalvojau: „O, ši vargšėlė kažkur įstrigo.“ Ir aš pradėjau brautis per brūzgynus, mėgindamas ją rasti. Ir kai priėjau prie...prie jos, vėl įsiklausiau; pasakiau: „Kur gi ji?“ Aš pagalvojau: „Vargšėlė.“ Irėjau arčiau, dar arčiau,

braudamasis per brūzgynus. Ir kai girdėjau tą „Be-e-e“, skambėjo: „M-m-miltaunas, M-m-miltaunas.“ O aš broviausi toliau, stengdamasis nusigauti prie jos, ir išėjau iš regėjimo. Aš pagalvojau: „Kur yra Miltaunas?“ Pagalvojau: „Miltaune kažkokia bėda. Kažkokia avelė kažkur pagauta, kur tai bebūtų.“

62 Ir aš išėjau, ir trečiadienį vakare paklausiau savo bažnyčios, ar jie žino tokią vietovę kaip Miltaunas. Niekas nežinojo. Ką gi, tada sekmadienį paklausiau dar kartą: „Ar kas nors žino vietovę, vadinamą Miltaunu?“

63 Džordžas Raitas (daugelis iš mano žmonių, – čia, iš maldyklos, – pažįsta Džordžą Raitą, jis vaikšto ten metų metus), jis pasakė: „Na, broli Branhamai, – pasakė, – Miltaunas yra kaip tik...čia, žemyn į pietus, apie šešiasdešimt kilometrų nuo čia – miestelis, išsidėstęs ten ant nedidelės kalvos.“ Pasakė: „Žinau, kur jis.“

Aš paklausiau: „Ar nuveši mane ten?“

Jis atsakė: „Nuvešiu.“

Na, tada aš pasakiau: „Vyksiu kitą šeštadienį.“

64 Taigi, nuvykau į Miltauną. Mes nuvažiovome ten. Pas juos ten gal dvi krautuvėlės. Ir aš mačiau žmones, važinėjančius vežimais ir brikelėmis (žinote, kaip kad jie daro Kentukyje, kalnuose), ir pagalvojau: „Na, nieko čia nematau.“ Aš įėjau ir paklausiau žmogaus, ar galėčiau iš jo nusipirkti tą medinę dėžę.

Jis atsakė: „Taip, bet kam ji jums?“

65 Pasakiau: „Ten stovi daug žmonių. Noriu pasidaryti sau pakylą ir atsistoti ant jos. Aš pamokslininkas. Noriu pamokslauti.“

Jis pasakė: „Jūs man nieko už ją neskolingas. Neškitės ją ten. Nieko nereikia.“

66 Taigi, aš pasiėmiau sau dėžę... Ir, kai pasiėmiau savo dėžę ir nuėjau, pamačiau ateinantį brolių Raitą. Jis tarė: „Broli Branhamai, turiu šiek tiek reikalų ten, ant kalvos.“ Pasakė: „Jeigu nori, galime eiti kartu.“

67 Atsakiau: „Gerai. Aš ką tik pasistačiau čia savo dėžę...bus daugiau žmonių, kai sugrįšiu.“ Aš pakilau ant kalvos, ir mes pravažiovome didelę, seną baltą bažnyčią. Aš paklausiau: „Kokia čia bažnyčia?“

68 Jis atsakė: „Tai sena baptistų bažnyčia.“ Pasakė: „Pamokslininkas pateko į kažkokių nemalonumų ir...“ Pasakė: „Paiškėjo, kad jis yra gangsteris, išprievartavo kažkokią vyro žmoną ir buvo nušautas, ir tiek visko čia

įvyko..." Pasakė: „Žmo-...susirinkimas išsisklaidė." Ir pasakė: „Jie nebeturi bažnyčios."

69 Na, aš su juo pradėjau eiti aplink tą bažnyčią. Ir, man beinant, kažkas pasakė: „Prieik prie tos bažnyčios." Ir aš nuėjau prie jos, o jis...

Pasakiau: „Aš liksiu čia, kol tu nueisi ant kalvos."

Jis pasakė: „Gerai."

Aš paklausiau: „Čia nevyksta tarnavimai?"

„Ne."

70 Pamėginau atidaryti duris, bet durys neatsidarė. Aš pasakiau: „Dangiškas Tėve, ar tai, kad Tu ką tik pašaukei mane, kažkaip susiję su šia bažnyčia? Ar ši bažnyčia išipainiojo brūzgynuose? Ar dėl to Tu šaukei „Miltaunas"? Jeigu nori, kad aš būčiau būtent čia, atidaryk man šias duris." Pastūmiau duris – jos neatsidarė. Tada atsisėdau ant laiptų.

71 Ir kaip tik tuo laiku kažkoks vyriškis atėjo prie bažnyčios. Pasakė: „Laba diena."

Pasakiau: „Laba diena, pone."

Jis paklausė: „Norėjote užėti į bažnyčią?"

O aš atsakiau: „Taip, pone."

Jis pasakė: „Aš turiu raktą." Jis atidarė duris.

Aš apžiūrėjau ją. Paklausiau: „Kam ji priklauso?"

Atsakė: „Miestui."

Aš pasiteiravau: „Įdomu, ar čia galima būtų pravesti keletą susirinkimų?"

Atsakė: „Nueikite į skaldyklą ir paklauskite."

72 Ir aš nuėjau ten, ir jis pasakė... Aš pasakiau: „Aš dirbu komunalinių paslaugų įmonėje, aš pastatysiu ten skaitiklį. Norėčiau pravesti ten keletą susirinkimų."

Pasakė: „Prašom, nereikia jokio nuomos mokesčio. Tik palaikykite tvarką."

Ir aš atsakiau: „Dėkoju, pone. Aš ją palaikysiu."

73 Ir aš nuėjau ir pasistačiau skaitiklį, pradėjau prabudimą. Pirmąjį vakarą ten paskelbiau: „Dievas yra...Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Dievas išlieka Dievu." Ir brolis Holas... Žmogus parašė nedidelį skelbimą ten...tai yra, ne brolis Holas, brolis Raitas parašė ten skelbimą ir paskelbė: „Ateikite pasiklausti mažojo Bilio Sandėjaus." Ką gi, tą vakarą susirinkime buvo daugybė žmonių: ponas Raitas, dvi jo dukterys ir jo sūnus – bažnyčioje, kur yra apie penkis šimtus sėdimų vietų. Ką gi, aš pamokslavau iš visų jėgų.

74 Kitą vakarą buvo tiek pat susirinkusiųjų. Kaip tik maždaug tuo metu, kai buvau pasiruošęs... Sėdėjau ant kėdės prie sakyklos, ruošiausi pradėti bažnyčia...tarnavimą, išdalinau giesmynus, išdėlioju juos visur, visur nušluosčiau dulkes. Sunkiai dirbau visą dieną ir atėjau bei visur nušluosčiau dulkes. Aš nuėjau išdalinti tuos giesmynus...su šiais giesmynais... Viena daviau broliui Raitui, likusiems po vieną, sugrižau ir atsisėdau. Tuo metu išgirdau kažką beldžiant [Brolis Branhamas pabeldžia į sakyklą keturis kartus – Red.] į duris. Aš pažvelgiau ir pamačiau įeinant žmogų.

75 Brolis Raitas pasakė: „O, ne.“ Pasakė: „Tai didžiausias veidmainys ir bedievis šiose apylinkėse.“ Ir jis pabarškino savo seną pypkę, padarytą iš kukurūzų burbuolės, į namo sieną, įėjo štai taip, be vieno danties, plaukai užkrię ant akių... Paklausė: „Kur tas vaikinai, kuris vadinamas mažuoju Biliu Sandėjumi?“

Aš nuėjau prie jo ir paklausiau: „Kuo jūs vardu, pone?“

Jis atsakė: „Aš – Bilis Holas, gėlininkas.“

Aš pasakiau: „Na, aš esu brolis Branhamas.“

Jis paklausė: „Ar tu – mažasis Bilis Sandėjus?“

76 Atsakiau: „Ten įsivėlė klaidelė.“ Pasakiau: „Ne, aš nesu mažasis Bilis Sandėjus.“ Aš paklausiau: „Ar nenorėtumėte paeiti į priekį ir atsisėsti?“

Atsakė: „Man ir čia bus gerai.“

Pasakiau: „Gerai, jauskitės kaip namie. Štai giesmynas.“

Pasakė: „Aš nemoku giedoti.“

77 Aš pasakiau: „Na, mes irgi. Bet mes kelsime džiaugsmingą triukšmą Viešpačiui.“

78 Ir aš nuėjau ant pakylės, pamokslavau. Man pradėjus pamokslauti, jis persėdo truputį arčiau, truputį arčiau. Ir kai pakviečiau prie altoriaus, jis atėjo prie altoriaus ir tapo tos bažnyčios pastoriumi, kuriuo yra iki šiol. Matote?

79 Taigi, po poros dienų aš pradėjau pamokslauti apie Dieviškąjį išgydymą. Man papasakojo apie mergaitę, gyvenusią už kalvos, kuri prabuvo lovoje devynis metus ir šešis, ar aštuonis mėnesius net neišeidama į lauką. Na, aš...aš pasakiau: „Na, aš nežinau, ar...ar...“ Jų pastorius paskelbė tam tikroje denominacinėje bažnyčioje, kuri sako, kad stebuklą dienos praėjo... Dauguma bažnyčių

toje apylinkėje pasakė: „Jeigu kas nors bent užeis ten, iš karto bus atskirtas nuo bažnyčios.“ O jos tėvas toje bažnyčioje buvo diakonas. Taigi, jiems buvo sunku ten ateiti.

80 O mano knygutė... Daug kas iš jūsų galbūt skaitėte ją? Ji vadinasi „*Jėzus Kristus – tas pats vakar, šiandien ir per amžius.*“ Taigi, ten... Ten yra trumpas Neilų dukters liudijimas, kaip ji buvo išgydyta.

81 Taigi, jie pakvietė mane, kad atvykčiau ir pasimelsčiau už mergaitę, sirgusią tuberkulioze. Ir jos tėvai norėjo, kad atvykčiau. Aš nuvykau ir pasimeldžiau už ją. Ji grįžo su manimi į bažnyčią, tą vakarą, o prieš tai taip ilgai gulėjo.

82 Džordžija sužinojo apie tai, ir tiesiog ėmė raudoti. Galų gale jos motina ir tėvas sutiko, kad aš atvykčiau pasimelsti už ją, bet su sąlyga, kad jų net namuose nebus. Jie ėmė ir išėjo. Taigi, aš atėjau.

83 Vargšėlė. Ji vis mėgino štai taip atsikosėti [Brolis Branhamas imituoja sergančio žmogaus kosėjimą – Red.]. Ji negalėjo išlaikyti savo indelio seilėms, kad išspjautų. Ir ji pasakė [Brolis Branhamas imituoja Džordžijos balsą, skambantį lyg mėginančio kalbėti išsekusio žmogaus – Red.]: „Aš... skaičiau... knygutę.“ Aš pažvelgiau, o ten buvo mano nuotrauka, o knygutė vadinosi „*Jėzus – tas pats vakar, šiandien ir per amžius.*“ Ir ji pasakė: „Aš... tikiu... kad Jis išgydys mane.“

84 Ir aš pasakiau: „Na, aš nenorėčiau sukelti trinties tavo bažnyčioje, mergyte. Bet kur yra tavo tėvas ir motina?“ Ašaros (iš kur joje atsirado tiek drėgmės ašaroms, aš nežinau) riedėjo jos veidu, kuriame net buvo matyti, kur jungiasi jos kaukolės kaulai. Ji priklausė labai žinomai bažnyčiai, kuri neigia Dievo jėgą. Ne...tiesiog šiuolaikiniai fariziejai. Jie netiki nei Šventąja Dvasia, nei kuo kitu. Tiesiog krikštykis vandenyje ir priklausyk bažnyčiai. Taigi, nenorėjau sukelti jokio pykčio tarp žmonių.

Ir aš pasakiau: „Na, pasimelsiu už tave.“

O ji paklausė: „Jūs padarysite, kaip kad padarėte Neilų dukrai?“

85 Aš atsakiau: „Sesute, tuo atveju buvo regėjimas. Aš galiu daryti tik tai, ką Dievas pasako padaryti.“ Ir aš pasimeldžiau už ją. Jai nė kiek nepagerėjo.

86 Pabaigiau prabudimą... Ir tos savaitės pabaigoje aš pakrikštijau apie šešiasdešimt ar septyniasdešimt penkis. O ji pažadėjo Dievui, jog jei bus išgydyta, tai irgi eis krikštytis vietovėje, kuri vadinasi Toten Fordas, Žydrajame upelyje.

87 Ką gi, diena... Kai išaušo krikšto diena, aš nuėjau ten. O prieš tai ten buvo pamokslininkas, kuris išjuokė mane dėl vandens krikšto. Oi-oi-oi! Ir jis prieš tai vedė prabudimą palapinėje kaip tik ant kalvos viršūnės. Ir kol, būdamas vandenyje, krikštijau, aš pasakiau: „Man tiesiog atrodo, tarytum aplinkui būriuojasi Dievo Angelai.“ Ir *visi iki vieno* iš jo susirinkimo (tame drumzliname vandenyje, apsirengę gražiais baltais drabužiais) atėjo ten ir buvo pakrikštyti krikščionišku krikštu – visi iki vieno. Štai taip. O, kaip buvo gera!

88 Mes išvykome vakarieniauti pas poną Raitą. Važiuojant aš pasakiau: „Man kažko nesinori vakarieniauti prieš vakarinį susirinkimą. Manau, eisiu pasimelsti. Jaučiu našta savo širdyje už tą mergaitę.“

89 Ir aš pakilau ten ir...link kalvos ir pradėjau melstis. (Maždaug prieš dvi savaites aš ten buvau, prie to paties krūmokšnio.) Meldžiausi ten atsiklaupęs, pakėlęs akis į Dievą. Aš stengiausi nusiraminti, bet ten aplink koją pynėsi žali erškėčiai, kurie mane draskė. Tiesiog... Žinote, tik pradėkite melstis ar daryti kažką teisingo, ir pamatysite, kaip velnias iš karto pradės trukdyti. Ir aš paėjau į kitą vietą, bet besileidžianti saulė spigino man į akis. Paėjau į šią pusę, bet visur, kur be... Galiausiai aš tiesiog pasidaviau, ir pasakiau: „Viešpatie Dieve, tegu stagarai bado man kelius arba akmenys rėžia man kelius, ar kas ten bebūtų – aš meldžiuosi.“ Ir pradėjau melstis.

90 O kai jau įsijaučiau į malda, aš žvilgtelėjau ir už sedulos krūmokšnio... Kas nors žino, kas yra sedula? O, žinoma, Ohajuje žino, kas yra sedulos. Ir nedidelis sedulos krūmokšnis... Ta Šviesa, tas Dievo Angelas, kurio nuotrauką čia turite... Ta Šviesa sušvito iš to krūmo, pasakė: „Atsistok.“

Aš atsakiau: „Taip, mano Viešpatie.“

Pasakė: „Eik pas Karterius.“ Tai viskas, ką Jis pasakė.

91 Ką gi, kai aš...aš išgirdau skambant tą varpelį... O ponas Raitas man sakė, pasakė: „Taigi, kai tas varpelis suskambės, reiškia, mama bus padengusi stalą

vakarienei, – tuomet ateik.“ (Senas kaimo varpelis...) Pasakė: „Paskambink juo... Ji...kai tik ji paskambins juo – ateik.“ Aš girdėjau jį. Bet buvau regėjime ir negalėjau eiti. Žinote, Dievas atsako abejuose linijos galuose. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.]

92 Tuo pat metu mažoji Džordžija labai susijaudino, žinodama, kad aš ruošiuosi išvykti iš apylinkės. Ji verkė. Ir ji norėjo ateiti ir pasikrikštyti, ji pažadėjo Dievui. Ir ji pradėjo labai nerimauti.

93 O jos motina, nuostabi moteris, nuėjo į virtuvę ir atsiklaupė, uždarė duris, skiriančias ją ir Džordžiją, ir ji pasakė: „O, dangaus Dieve, – pasakė, – padaryk ką nors tam begėdžiui apsišaukėliui, kuris čia keliauja pro mūsų kraštą. Per devynis metus, kuriuos ši mano vargšė dukrelė išgulėjo toje lovoje, ji nei karto nesiskundė. O dabar jis visai sumaišė jai protą, pasakodamas apie kažkokį Išgydytoją ar kažką panašaus.“ Ir pasakė: „Sudrausk šį vyrą! Sudrausk šį vyrą, Viešpatie!“ Ji tai sakė nuoširdžiai, pasakė: „Išvaryk jį iš šitos apylinkės. Mano vargšė dukrelė guli ten ir miršta be jokios vilties toliau gyventi, guli ten štai tokios būsenos... O tas apsišaukėlis suteikia jai tuščių vilčių...“

94 Ji pasakė... Taigi, tai jos liudijimas, manęs ten nebuvo. Ji pasakojo, kad atsistojo. Jai pasirodė, kad išgirdo kažką ateinant. Ji pakilo. Jos dukra gyveno netoliese ant kalvos, ir ji pagalvojo, kad tai buvo jos dukra. Ji pažvelgė atgal. Pažiūrėjo ir pasakė, kad ant sienos, kuri buvo apšviesta saulėlydžio (tuo pačiu metu aš meldžiausi), ji pamatė šešėlį, krentantį ant sienos. „Tai Jėzus,“ – tarė ji. Pasakė: „Ten buvo Jis, lygiai toks pat gražus, kokį Jį matė su barzda.“

95 Jis paklausė: „Kodėl verki? Kas ten ateina?“ Pasakojo, kad ji pažiūrėjo ten ir pamatė mano šešėlį – truputį praplikusį, laikantį prie širdies štai šią Bibliją, ateinantį, įžengiantį su iš paskos sekančiu žmogumi.

96 Ir ji įbėgo ir pasakė: „Džordžija, atsitiko kažkas labai keisto.“ Pasakė: „Aš turbūt buvau užmigusi. Sapnavau sapną. Mačiau įeinant tą pamokslininką.“

97 Maždaug tuo metu trinktelėjo automobilio durelės. Aš išlipau laukan. O, Dievas atsako abejuose galuose, jeigu tik leidžiate Jam tai padaryti! Tai buvo Džordžija, kuri tikėjo, nekreipdama dėmesio į visą netikėjimą. Ji ir toliau laikėsi to, kad Dievas ją išgydys! Jeigu Jis galėjo

išgydyti vieną mergaitę, Jis gali išgydyti ir kitą. Taip. Ir ji pamatė mane. O aš įėjau būdamas po patepimu, net nepabeldžiau į duris. Aš tiesiog atidariau duris. Jos tėvas buvo nuėjęs į tvartą pieno, kurią ką tik primelžė. Taigi, aš įėjau, atidariau duris, įėjau ten. Aš... Ir ši moteris (motina) tiesiog nualpo ir nukrito tarpduryje. O Džordžija buvo ten, ir ji pažvelgė į mane.

98 Ir aš pasakiau: „Sese Džordžija, Viešpats Jėzus Kristus, kuri tu myli...“ O ten, už lovos buvo nedidelis jos lovos statramstis, nuo kurio ji nutrynė visus dažus, kol ji galėjo pasiekti *štai taip* atlenkusi rankas, laikydama už jo ir meldama Dievo palengvėjimo. O jos bažnyčia aiškino jai, kad stebuklą dienos praėjo. Ji *gimė* [Brolis Branhamas keturis kartus beldžia į sakyklą – Red.] būti Dievo vaiku. Ir štai ji laikėsi to pažado. Dievas per Savo malonę parodė regėjimą ir siuntė mane ten. Štai kur tai buvo. Aš pasakiau: „Dabar aš žinau, kas tu esi. Tu – ta avytė, kurią mačiau išsipainiojusią tuose teologijos brūzgynuose.“ Aleliuja! Aš pasakiau: „Džordžija, Viešpats Jėzus, kuri tu myli ir kuriam tarnauji, pasirodė man ten ant kalvos toje pačioje Šviesoje, kuri kabojo virš Neilų dukters, ir Jis liepė man ateiti čia. Jėzaus Kristaus Vardu aš įsakau velniui palikti tave.“ Pasakiau: „Stokis ant kojų!“

99 Šėtonas pasakė: „Kaipgi ji atsistos, kai jos kojos vargu ar storesnės už šluotkotį?“ Tai nebuvo mintis. „Vis tiek kelkis!“ O ji netgi negalėjo pakelti savo puodelio seilėms.

100 Ir ji pakilo iš tos lovos veikiamą Šventosios Dvasios jėgos, perėjo per kambarį šlovindama Dievą, nuėjo ir atsisėdo kieme, ir laimino žolę bei lapus, ir visa kita. Ji nematė jų devynis metus. Aš apsisukęs išėjau. Jos motina pakilo ir pradėjo spiegti bei griuvinėti, ir išvirto pro priangį į kiemą. Pradėjo rinktis kaimynai, galvodami, kad mergaitė mirė arba dar kažkas. O štai ji buvo kieme, vaikštinėjo aplinkui, šnarendama lapus ir laimindama Dievą.

101 Jos tėvas išgirdo visą tą triukšmą, todėl irgi atlėkė. Ten gulėjo jo žmona, o žmonės štai taip ją vėdavo. Ir jis išgirdo grojant vargonus. Jis įėjo į namus. Ten buvo jo dukrelė, sėdėjo prie vargonų ir grojo:

Yra Šaltinis tekantis

Iš Kristaus sužeisto žaizdų,
Ir kas po šia Srove pateks,
Bus laisvas nuo kalčių.

102 O, tai bent! Nuo to laiko ji guldavosi į lovą tik tam, kad pamiegotų. Tai įvyko prieš penkiolika, šešiolika metų. O, kas tai buvo? Laikėsi to šeštojo pojūčio, kažkas viduje sakė: „Jeigu Jis galėjo išgydyti vieną žmogų, tai Jis gali išgydyti ir mane!“ Aleliuja! Tai tiesa! Teisingai.

103 Pamenu, kaip Fort Veine senasis Džonas Rāinas... Ne tas vyras, kuris su žandenomis, o kitas – aklasis Džonas Rāinas. Aš vedžiau ten susirinkimą, didelėje maldykloje. (Aš jau artėju prie pabaigos, pereisiu prie maldos už ligonius.) Šitas žmogus sėdėjo balkone. Jis buvo katalikas. Jį atvedė prie altoriaus, užvedė ant pakyls pagal jo kortelę.

104 Kai jis pakilo ten, kur buvau aš, pasakiau:

– Jūs Džonas Rāinas.

– Teisingai.

– Ir jūs katalikų tikėjimo.

Jis pasakė:

– Teisingai.

– Jūs jodinėdavote cirke.

– Teisingai.

105 Tuomet pasakiau: „Jūs apakote prieš dvidešimt kelis metus arba dar anksčiau.“

106 Atsakė: „Tai tiesa.“ Kažkokia leukemija ar kažkas panašaus pateko į jo akis ir jį apakino. Aš pasakiau: „Jūs esate elgeta.“

107 O jis atsakė: „Ne visai elgeta, bet, – pasakė, – aš sėdžiu gatvėje.“

108 Ir aš pasakiau: „Na, gerai.“ Ir paklausiau: „Ar jūs tikite, kad Jėzus Kristus jus išgydys?“

Jis atsakė: „Tikiu.“

109 Aš pasimeldžiau už jį ir uždėjau ant jo rankas. Pasakiau: „Viešpatie Jėzau, dabar aš sudraudžiu tą aklumą Jėzaus Kristaus Vardu. Tepalieka tai jį.“ Ir pasisukęs pažiūrėjau ir pamačiau jį nueinant regintį. Aš pasakiau: „TAIP SAKO VIEŠPATS“ (tuomet jau stebėkite atidžiai), „TAIP SAKO VIEŠPATS, jūs atgavote savo regėjimą.“

Na, jis...jis pasakė: „Aš nematau.“

110 Aš atsakiau: „Tai neturi jokios reikšmės. Eikite savo keliu džiūgaudamas.“ Taigi, jis nuėjo.

111 Po kelių minučių priėjo moteris, kuriai ant kaklo kabėjo didžiulis gūžys, ir, kol mes meldėmės už ją, jis išnyko. Tuo metu pasirodė Džonas Raianas, vėl grįžo braudamasis pro visus tvarkos prižiūrėtojus. Tuomet vyras, kuris padėjo man maldos eilėje, stengėsi neleisti jo ant pakylės. Jis pasakė: „Aš noriu pamatyti tą pamokslininką.“ Taigi, jie vėl užvedė jį ten. Jis pasakė...pasakė man...tarė: „Jūs pasakėte man, kad aš išgydytas.“

Aš atsakiau: „Taip ir yra.“

Jis pasakė: „Na, jeigu aš būčiau išgydytas, tai galėčiau matyti.“ Pasakė...

Aš atsakiau: „O, ne, tai neturi nieko bendro. Jūs man pasakėte...“

Jis pasakė: „Juk jūs pasakėte, kad aš išgydytas.“

Atsakiau: „O jūs sakėte, kad tikite manimi.“

Jis pasakė: „Aš tikrai jums tikiu.“

Aš paklausiau: „Tada ko abejojate?“

Jis atsakė: „Na, jeigu aš buvau išgydytas, argi neturėčiau matyti?“

112 Pasakiau: „Jūs *matysite*. Jeigu Dievas man parodė regėjimą, kad jūs matote – taip ir turi įvykti.“ Jis buvo katalikas, ir jo niekada nemokino nieko panašaus.

Jis pasakė: „Bet aš nesuprantu. Ką turiu daryti?“

113 Aš atsakiau: „Na, jums tereikia eiti savo keliu ir tiesiog garbinti Dievą už duotą jums regėjimą.“

114 Jis paklausė: „Kur jūs?“ Ėmė stumtis į priekį, pasakė: „Lukterkite minutėlę.“ Paklausė: „Kuo jūs vardu?“

Atsakiau: „Branhamas.“

115 Jis pasakė: „Leiskite man jus paliesti.“ Ir jis uždėjo mano rankas ant savęs, jis tarė: „Pone Branhamai, kaip katalikas esu išmokytas tikėti savo kunigu.“ Ir pasakė: „Aš atėjau pas jus pagalbos. Ir jūs papasakojote man, kas aš toks, ir viską apie mano būklę, ko niekas nežino, išskyrus Dievą. Aš tikiu, kad tai tiesa, todėl vis sakysiu: „Šlovė Dievui!“ Jis nulipo nuo pakylės.

116 Kaip man buvo sunku vesti tarnavimą kitus du vakarus. Jis atsistodavo ten, kur aš būdavau: „Šlovė Viešpačiui už tai, kad išgydė mane!“ Hm. Aš pradėdavau pamokslauti – jis vėl pakildavo šaukdamas: „Šlovė

Viešpačiui už tai, kad išgydė mane!" [Susirinkimas juokiasi – Red.]

117 Jį įdarbino pardavinėti laikraščius. Beveik mėnuo praėjo; vis šaukė: „Šlovė Viešpačiui už tai, kad išgydė mane!" Ir jis sėdėjo ten, šaukė: „Išskirtinis numeris! Šlovė Viešpačiui už tai, kad išgydė mane!" [Susirinkimas juokiasi – Red.] Jie juokėsi ir šaipėsi iš jo, berniukai, išnešiojantys laikraščius, nušvilpdavo jį.

Žmonės gatvėse kalbėjo: „Tas senis išprotėjo."

118 O jis sakydavo: „Išskirtinis numeris, išskirtinis numeris, visi paskaitykite tai! Šlovė Viešpačiui už tai, kad išgydė mane! Išskirtinis numeris, perskaitykite visi! Šlovė Viešpačiui už tai, kad išgydė mane!"

119 Jį nusivedė (galvojo, kad jį reikia išsiųsti į psichiatrijos ligoninę) ir apklausė. Jis pasakė: „Aš tokio pat sveiko proto, kaip kad buvau visada. Bet aš tikiu Dievu. Šlovė Viešpačiui už tai, kad išgydė mane!" – ir panašiai. Kas tai buvo? – Jis laikėsi to šeštojo pojūčio! Kažkas ten laikėsi to. Jis nekreipė jokio dėmesio į tai, ar gali matyti, tas regėjimas neturėjo su tuo nieko bendro. Jis matė kitu regėjimu. Jis matė Dievą! Mes žiūrime į tai, ko nematome. Visa krikščioniška ginkluotė – per tikėjimą. Kas artinasi prie Dievo, tam būtina tikėti, kad Jis yra. Visi Dvasios vaisiai, viskas yra tikėjimas, nematoma. Mes žiūrime į tai, kas nematoma. Mes žiūrime į tai, kas nematoma, tikėjimu mes matome tai. Aleliuja!

120 Vienas berniukas nuvedė jį per gatvę į kirpyklą nusiskusti. Ir kažkoks pasipūtęs dabita kirpėjas panoro truputį pasišaipyti iš jo. Taigi, jis kaip reikiant išmuilino jam veidą. O kiti kirpėjai... Ir jis pamirksėjo jam štai taip. Pasakė... Pradėjo skusti jį, (nuskuto maždaug vieną pusę), buvo parišęs rankšluostį, žinote, ir pasakė: „Klausyk, dėde Rainai."

Jis atsakė: „Taip, sūnau."

121 Pasakė: „Girdėjau, kad buvai nuėjęs pažiūrėti šventuolio, kai jis buvo čia."

„Taip, buvau," – atsakė jis.

Tas pasakė: „Hm... Girdėjau, kad tu...tu išgijai."

122 Jis atsakė: „Taip, išgijau. Šlovė Viešpačiui, kad Jis išgydė mane." Ir kai jis tai pasakė, jo akys atsivėrė besėdint kirpyklos kėdėje. Jis pašoko iš tos kėdės su rankšluosčiu ant kaklo. Kirpėjas pribėgo prie durų su

skustuvu rankoje. Senolis Rainas iš visų jėgų pasileido gatve, rėkdamas ir šaukdamas: „Šlovė Viešpačiui, Jis *jau* išgydė mane!“ [Susirinkimas džiaugiasi – Red.]

123 Kas tai buvo?! – Laikėsi to šeštojo pojūčio. Tai kažkas, kas paverčia jį realybe. Žinoma. Šiuo šeštuoju pojūčiu būdavo pavergiamos karalystės. Amen! Šeštasis pojūtis pavergdavo karalystes. Per šį šeštąjį pojūtį griuvo Jericho sienos, susilygindamos su žeme. Amen! Jūs tikite tuo? Jericho sienos sugriuvo šeštojo pojūčio dėka.

124 Šeštojo pojūčio dėka jūra negalėjo paskandinti Pauliaus. Kai jis keliavo ten, kai nebeliko jokios vilties, jis pamatė Viešpaties Angelo regėjimą. Ir jis sugrįžo sakdamas: „Būkite drąsūs!“ Kas atsitiko? Nei mėnulio, nei žvaigždžių per keturiolika dienų ir naktų, buvo kaip niekada tamsu. Audra buvo kaip niekada stipri. Bet tas šeštasis pojūtis pradėjo veikti, kai jis pamatė Viešpaties Angelą! Aleliuja!

125 Tas šeštasis pojūtis neleido Petruui likti kalėjime. Jokiu būdu! Dievo jėga siuntė ten Angelą ir išlaisvino jį!

126 Šeštasis pojūtis negalėjo laikyti surakintais Pauliaus ir Silo. Dievas siuntė žemės drebėjimą ir viską supurtė!

127 Tas šeštasis pojūtis – tepaveikia jis jūsų naudai kurį laiką. Dėl šio šeštojo pojūčio netgi liūtai negalėjo suėsti Danieliaus. Jie negalėjo kvailioti su tuo šeštuoju pojūčiu. Jokiu būdu.

128 To šeštojo pojūčio dėka ugnis negalėjo sudeginti žydų jaunuolių.

129 To paties šeštojo pojūčio dėka, kuris veikė Morteje jai atėjus pamatyti Jėzaus, iš kapo buvo prikeltas jos brolis, nuo mirties praėjus keturioms dienoms...

130 Tas pats šeštasis pojūtis apvalė raupsuotąjį. Tas pats šeštasis pojūtis trečią dieną prikėlė Jėzų Kristų. Tas pats šeštasis pojūtis vieną dieną apgaubė Bažnyčią ir paims Ją iš čia į šlovę! [Susirinkimas džiūgauja – Red.]

131 Nepasikliaukite penkiais. Jie apgaulingi. Bet būtent šeštasis teisingas. Jeigu norite... Čia šį vakarą yra vienas žmogus. Nežinau, ar Čarlis Koksas yra čia, ar ne. Aš kalbėjau su juo apie šeštąjį pojūtį. Jis tai priėmė ir patikėjo, ir klausėsi juostos apie tai. [Tuščia vieta juostoje – Red.] Jo žmona pasakė: „Duok man jos pasiklausyti.“ Nubėgo į kitą kambarį ir pradėjo klausytis. Ji pasakė: „Viešpatie, aš irgi turiu šeštąjį pojūtį, ir aš ketinu jį

pažadinti. Aš noriu Šventosios Dvasios," – ir štai Ji nužengė. Kas tai? – Jeigu tuo tiki. Matyti... Mes turime tuo tikėti ir nematydami. Tačiau Dievas vis tiek leidžia mums tai pamatyti. Jis parodo mums tai. Jis parodo mums Savo...Savo artumą. Be abejo, tuomet negali būti jokių pasiteisinimų dėl to, kad šis šeštasis pojūtis neveikia. Nulenkime galvas.

132 Mūsų Dangiškas Tėve, šeštasis pojūtis, šie liudijimai iš Biblijos, kad šeštasis pojūtis, kurį aš vadinu tikėjimu... Aš skaičiau laiške Žydams 11 apie šeštąjį pojūtį, kad tikėjimas užtikrina tai, ko viliamės, ir parodo tai, ko negali aptikti žemiški pojūčiai. Ir ten mes ištiesai matome, kaip jie pavergdavo karalystes ir užčiaupdavo liūtų nasrus, ir pasprukdavo nuo kalavijo ašmenų. Ir...ir Henochas buvo perkeltas į dangų šio šeštojo pojūčio dėka. Abraomas klajojo svetimoje žemėje ir gavo sūnų po to, kai jam sukako šimtas metų. Šeštasis pojūtis. Kai Saros iščios buvo apmirusios, jis nekreipė į tai dėmesio, jis nesuabejojo Dievo pažadu per netikėjimą, bet buvo tvirtas, atiduodamas jė-...šlovę Dievui. Jis žinojo, kad Dievas davė pažadą ir Dievas – jis buvo visiškai įsitikinęs – ištesės tai, ką pažadėjo.

133 O Dieve, o mes dar manome esą Abraomo vaikai. Kaip mes toli nuo to! O Dieve, pažadink šiandien šeštąjį pojūtį šitoje bažnyčioje tarp šių žmonių! Kai mes matome, kad Tu davei šį didį ženklą Abraomui. Ir kas ten įvyko... Dieve, aš meldžiu, kad šį vakarą jie pamatytų Viešpaties Akivaizdos Anga, ir pasikliautų ne savo pojūčiais, ne savo regėjimu, bet Dievo Žodžiu, kuris davė pažadą; ir kad kiekvienas čia esantis žmogus būtų išgydytas, ir kad kiekvienas, kuris neišgelbėtas – būtų išgelbėtas, ir visi, kurie neturi Šventosios Dvasios – gautų Ją. Išgirsk mane, Tėve, meldžiu Jėzaus Vardu. Amen.

134 Ar jūs pasiruošę priimti savo išgydymą? Visi? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Jūs...jūs ketinate leisti savo šeštajam pojūčiui veikti? Kas gi dabar yra šeštasis pojūtis? Tai tikėjimas. O tikėjimas užtikrina tai, ko viliamės, ir parodo, kad misūriečiai neteisūs: „Aš iš Misūrio. Turite parodyti man (žinote), turiu tai pamatyti.“ Tikėjimas yra tai, kas pavergia karalystes, vykdo teisingumą, daro įvairiausius šio šeštojo pojūčio stebuklus ir ženklus. Pažadinkite jį! Nusiimkite raištį nuo

savo dvasinių akių! Apsižvalgykite, pažiūrėkite, ar nepamatysite, kad Dievas ir toliau lieka Dievu.

135 Gerai, visi, kurie gavote maldos korteles, išsirikiuokite čia man iš dešinės pagal savo numerį. Maldos kortelė 1, 2, 3, 4 – atsistokite. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 – dabar ateikite štai taip, į šią pusę. [Brolis Branhamas su kažkuo kalbasi – Red.] Taip, aha. Gerai. Atneškite...savo...kad žmonės galėtų apeiti, puiku. Numeskite juos tiesiog čia, jeigu galite. Gerai. 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, šešio-... [Tuščia vieta juostoje – Red.]

136 Religingą žmonių grupę, išrinktoji tauta, kurios visos kartos – žydai, kurie buvo išmokyti apie Mesijo atėjimą, ir ką Jis darys, kai ateis... O Jam atėjus, jie nepažino Jo! Kaip graudu, ar ne? Manau, kad tai viena liūdniausių istorijų pasaulyje. Pasaulis buvo sutvertas per Jį, ir pasaulis Jo nepažino. Atėjo pas savuosius, o savieji Jo nepriėmė. Tai iš tiesų liūdna.

137 Taigi, atkreipkite dėmesį. Jie laukė Mesijo. Tiesa? O atėjęs Mesijas turėjo būti Dievas-pranašas. Kas tai žinote? Jis turėjo išreikšti pranašo ženklą, nes Mozė pasakė, kad Jis bus pranašas, kai apsireikš kūne; kad Jis bus pranašas, išreikš pranašo ženklą. Lygiai kaip kad žydai dabar. Aš laikiu...

138 Mes su broliu Džozefu kalbėjomės šią popietę. Brolis... Iš Stokholmo, Švedijos. Brolis Lui Petrus nusiuntė apie pusę milijono Biblijų. Kai brolis Arganbraitas parodė man tą filmą „*Trys minutės iki vidurnakčio*“... Tie žydai, besirenkantys iš viso pasaulio, iš Irano ir taip toliau, niekada negirdėjo Jėzaus Vardo. Buvo ten nuo romėnų nelaisvės laikų. Jie niekada negirdėjo apie tokį kaip Jėzus Kristus. Brolis Petrus nusiuntė jiems šias Biblijas. Jie skaitė jas.

139 Taigi, iš jų ėmė interviu. Tiesiog... Aš pats išgijau šį filmą. Ir jie žiūrėjo į tai. Jų klausė: „Ko jūs vykstate į tėvynę, – numirti?“ Nešė ant nugarų pagyvenusius ir taip toliau... Atsakė: „Mes atvykome pamatyti Mesijo.“ Štai taip.

140 Kai figmedis išleidžia pumpurus – vasara arti. Tai šešiakampė Dovydo žvaigždė dabar yra tauta. Seniausia vėliava pasaulyje vėl plevėsuoja pirmą kartą po dviejų su puse tūkstančio metų. Tai tiesa. Jeruzalė turi savo pinigus, savo valiutą, savo įstatymus, savo valdžią. Tai

vėl tauta. Jėzus pasakė, jog, kai figmedis pradės leisti pumpurus, tuomet tas laikas jau čia pat.

141 Kai jie aptiko šią...šias Biblijas... Jie nebuvo kaip daugelis mūsų Volstrito gatvės žydų. Jie buvo ten tikėdami. Kai lėktuvas atskrido jų paimti, na, jie netgi nenorėjo lipti į tą lėktuvą. Jie bijojo. Niekada nieko panašaus nematė. TVA aviakompanija... Jūs matėte tai žurnale „Žvilgsnis“. Pagyvenęs rabinas išėjo ten ir pasakė: „Prisiminkite, kai buvome pašaukti vykti į savo tėvynę, pranašas mums pasakė, kad būsime parnešti atgal ant erelio sparnų.“ Aleliuja! Paklauskite. „Parnešti atgal ant erelio sparnų.“

142 Ir štai jie atsidūrė tėvynėje. Jie vėl ten sugrižo. Jie paėmė šią mažą Bibliją ir pradėjo skaityti ją – Naująjį Testamentą. Žinote, žydai skaito nuo galo į priekį. Ir kai jie perskaitė tai, jie pasakė: „Jeigu šis Jėzus yra Mesijas...“ Parodo jums, kur jie yra dabar. „Jeigu šitas Jėzus yra Mesijas, tai Jis turi būti ir pranašas. Jeigu Jis prisikėlė iš mirusiųjų, tai parodykite mums Jį darantį pranašo ženklą, ir mes patikėsime Juo.“ Amen. O, tai bent! Visiškai teisingai!

143 Jūs, pagonys, geriau pulkite veidu į žemę! Ranka pasiekama ta valanda, kai Dievas atgręš Savo malonę žydams. O jūs, pagonys, būsité užantspauduoti be Dievo, be gailėstingumo – ne kas kita, kaip atominio ginklo pašaras. Taigi, susitarkite su Dievu dabar, kol turite galimybę susitarkyti. Susitarkite su Dievu dabar.

144 Atkreipkite dėmesį, kai Jėzus atėjo pas žydus, Jis parodė tą Mesijo ženklą, rodė jiems, kad Jis – Pranašas. O jie vadino Jį būrėju, belzebulu, velniu.

145 Ir paskui tai... Ten buvo ir daugiau žmonių, laukiančių Mesijo. Kas žino, kad, pagal Bibliją, žemėje yra tik trys žmonių giminės? Chamo, Semo ir Jafeto žmonės. Visi jie kilo iš Nojaus sūnų. Tai tiesa. Gerai. Tai žydai, pagonys ir samariečiai, kurie yra pusiau žydai, pusiau pagonys. Ir šie samariečiai laukė ateinant Mesijo.

146 Jėzus įėjo pro vartus, atsisėdo ten, ir išėjo moteris. Ir Jis pasakė: „Atnešk man gerti.“

147 Ji pasakė: „Jums, žydams, tai nėra įprasta. Mes taip nebendraujame vieni su kitais.“

148 Jis pasakė: „Bet jei tu žinotum, su kuo kalbi, tai pati prašytum Manęs gerti.“ Pokalbis tęsėsi tol, kol Jis galiausiai pasakė: „Eik, pasiimk savo vyrą ir sugrižk čia.“

149 Ji atsakė: „Aš neturiu jokio vyro.“

150 Jis tarė: „Gerai pasakei, nes esi turėjusi penkis, ir tas, su kuriuo gyveni dabar, nėra tavo vyras.“

151 Ji pasakė: „Pone!“ Ši prostitutė žinojo apie Dievą daugiau, negu dau-...du trečdaliai pamokslininkų Jungtinėse Valstijose. [Susirinkimas sako: „Taip, taip.“ – Red.] Tai tiesa. Ji pasakė: „Pone, aš matau, kad esi pranašas. Mes (mes, samariečiai), mes žinome, kad, kai ateis Mesijas, Jis darys šituos ženklus. Jis mums viską paskelbs. Bet kas gi Tu esi?“

152 Jėzus pasakė: „Aš esu Tas, kuris su tavimi kalba.“

153 Ir ji nubėgo į miestą ir pasakė: „Eikite pažiūrėti Žmogaus, Kuris pasakė man viską, ką esu padariusi. Ar tik Jis nebus pats Mesijas?“ Jūs supratote? Ar tik Jis nebus kaip tik tas Mesijas? Gerai.

154 Taigi, Jis parodė šį ženklą žydams. Jis parodė jį samariečiams, bet ne pagonims. Mes buvome anglosaksai su vėzdu už nugaros, ir garbinome stabus – romėnai ir taip toliau. Jis neparodė šito ženklo jiems. Ir Jis pasakė, kad pikta ir svetimaujanti karta šiomis paskutinėmis dienomis gaus Jonos ženklą – prisikėlimo ženklą.

155 Taigi, Jėzus taip pat kalbėjo jiems: „Kaip buvo Sodomos dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimo metu.“ Kokį ženklą gavo Sodoma? Tą patį – Anglę, pasisukusį nugarą. (Ar tu...ar jie...ar ten jau visi žmonės, Billi? Visi? Gerai.) Jis pasakė...

156 Kiek čia dabar esančių neturi maldos kortelės ir norite, kad Dievas išgydytų jus? Pakelkite rankas. Pasakykite: „Aš...aš noriu, kad Dievas išgydytų mane.“ Taigi, jeigu čia yra daugiau maldos kortelių, tu, kurie gavo maldos kortelę – stokite į eilę. Tada, jeigu ne, kol jūs... Mes prieisime prie jūsų bet kuriuo atveju. Jūs ne...jūsų ne... Aš noriu, kad surastumėte... Jeigu tik galite priimti tai, ką aš šiandien kalbėjau, tą šeštąjį pojūtį... Tikėkite visa širdimi.

157 Taigi, daugelis iš jūsų atsiuntė šias skepetaites. Aš meldžiuosi už kiekvieną iš jų, iš visų jėgų stengiuosi skirti joms laiko. Taigi, jeigu aš praleidau jus, tiesiog parašykite man į Džefersonvilį, Indianą. Aš nusiųsiu jums ją. Suprantate? Aš jums nusiųsiu ją paštu. Jeigu jūs pasigedote jos arba pasigedote...jeigu jūsų skepetaitė kur nors pasimes, tiesiog parašykite man. Tai nekainuos jums nė cento. Tiesiog parašykite, ir mes... Žinoma,

kartais žmonės tuo pačiu atsiunčia truputį pinigų, nes mes išleidžiame šimtus dolerių per savaitę pašto ženklams ir kitiems dalykams, ir siunčiame šias skepetaites po visą pasaulį su visokiausiais stebuklais, ženklais ir kitkuo, ką jos atneša. Nes jos pasiekia toliau, nei pats galiu pasiekti. Bet dabar pažiūrėkite...

158 Manau, kad devyniasdešimt penki procentai žmonių... Aš žinau, kad čia yra keletas žmonių iš Džefersonvilio, bet nematau nė vieno iš jų maldos eilėje. O jeigu jie ten būtų, aš mandagiai paprašyčiau jų išeiti (tai tiesa), nes matausi su jais namuose. Dabar tai daroma dėl vietinių žmonių, dėl tų žmonių, kurie negali patekti kitu laiku.

159 Taigi, čia stovi ponias. Jeigu aš galėčiau išgydyti šią moterį, tai būčiau...nenaudėlis, jeigu to nepadaryčiau. Jeigu galėčiau tai padaryti, man nederėtų stovėti už šios sakyklos, broli Salivanai, jeigu galėčiau ją išgydyti. Bet aš negaliu jos išgydyti. Ji jau išgydyta, jeigu ji serga. Aš nežinau, ar ji serga. Bet jeigu taip yra, tai Jėzus išgydė ją, kai mirė Kalvarijoje. Jis permaldavo tai. Jis buvo sužeistas už mūsų nuodėmes, Jo žaizdomis mes buvome išgydyti. Ar tai tiesa? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.]

160 Taigi, šie žmonės, kuriuos čia atvežė neįgaliųjų vežimėliuose, aš noriu, kad jūs pažvelgtumėte... Atrodo, vakar vakare buvo viena moteris vežimėlyje, ant gulto ar ant kažko kito, Šventoji Dvasia iškvietė ją ir pakėlė iš ten. Taigi, dažnai jūs, kurie vežimėliuose, pradodate sakyti: „O, mano atvejis beviltiškas.“ Tol, kol taip manote, jūsų šeštasis pojūtis yra miręs. Hm. Jūsų šeštasis pojūtis, jeigu jis gyvas šį vakarą, tada tai paskutinė jūsų kančios valanda. Jūs išeisite iš ten, keliausite namo, būsite sveiki.

161 Vyras ir moteris, stovintys čia (juodaodžiai brolis ir sesuo) su savo sūneliu. Ar jūs tikite šį vakarą? Turėk tikėjimą, mano broli. Turėk tikėjimą, sese. Šis mažylis dar per mažas, kad žinotų, kas yra tikėjimas. Tikėkite, kad Dievas išgydys jūsų vaiką. Ponia, stovinti čia su šiuo mažu berniuku. Turėkite tikėjimą...

162 Visi stovintys aplink šiuos neįgaliųjų vežimėlius, – noriu, kad jūs turėtumėte tikėjimą už tuos žmones. Ir jūs, ten, kai kurie iš jūsų turi širdies ligų, kuriems beliko gyventi kelias dienas. Vėžys... Jeigu kažkas nebus padaryta, jūs mirsite. Šie žmonės,

galintys gyventi normalų gyvenimą, yra suluošinti. Bet jeigu jūs neišsikibsite į Dievą tiesiog dabar, jūs mirsite. Tikrai taip. Bet išsikibkite į Dievą ir pasakykite: „Dieve, aš naudoju savo šeštąjį pojūtį, aš tikiu. Ir aš tikiu, kad Tu padarysi mane sveiką.“ Ir tuomet Dievas tai padarys. Ar tikite tuo? Aš tikiu iš visos širdies.

163 Taigi, neketinu praveisti atpažinimo eilės... Aš negalėčiau praveisti pro čia visų šių penkiasdešimties. Negalėčiau to padaryti. Bet aš melsiuos. Taigi, jei Dievas ir toliau pasilieka Dievu, jeigu Dievas vis dar lieka Dievu, tuomet Jis gali padaryti viską tiesiog taip, kaip Jis...

164 Kokia yra aukščiausia tikėjimo forma? Buvo vienas romėnas... Žydas pasakė: „Ateik, uždėk rankas ant mano dukters, ir ji pasveiks.“

165 Romėnas pasakė: „Nesu vertas, tiesiog tark žodį.“ Štai kaip turi elgtis pagonyš. Susirinkimuose užsienyje ir įvairiose vietose, jeigu jie pamato įvykstant vieną antgamtinį reiškinį, tuomet visa auditorija išeina pripildyta tikėjimo. Suprantate? Jie patiki tuo. Bet čia taip sunku.

166 Taigi, jūs esate sekmininkai. Galite būti metodistas, bet jeigu jūs gavote Šventąją Dvasią, tai esate sekmininkas. Tad, jeigu jūs pasiruošę atgaivinti šį šeštąjį pojūtį, padarykite tai.

167 Taigi, čia ši moteris, arba štai ši, bet kuriuo atveju, aš...aš nepažįstu šios moters. Manau, mes nepažįstami. Taigi, čia...čia yra moteris, kurios niekada gyvenime nesu matęs. Ji pasakė, kad nepažįsta manęs, o aš nepažįstu jos. O, kaip aš galėčiau žinoti ir... Ji tiesiog ištiesė... Šias korteles sumaišė bei padavė kažkam kortelę, ir ji paėmė šią, ir štai ji čia. Taip jau atsitiko, kad ji ant pakyls yra pirmoji.

168 Ir jeigu kas nors iš jūsų (man kalbantis su ja), ten tikėkite, tai pamatysite, kad Jis gali ateiti lygiai taip pat ir pas jus. Suprantate? Taigi, jeigu tai galėjo būti padaryta vieną kartą žmogui, kuris galbūt niekada nebuvo susirinkime, reiškia, tai patvirtinimas, kad tai Tiesa. Dievas pasakė Mozei: „Imk šią dovaną ir eik ten, bei parodyk, kaip tavo rankos išgijo nuo raupsų.“ Jis padarė tai vieną kartą, ir visas Izraelis nusekė paskui jį į pažadėtąją žemę. Suprantate? Jis nesakydavo kiekvieną kartą sutikęs izraelitą: „Pažiūrėk į mano ranką – raupsai. Matai? Ji pagijo.“ Ne, ne. Jis padarė tai vieną kartą, ir jie

visi patikėjo tuo. Štai taip mums pridera daryti: pamačiau – patikėjau.

169 Taigi, štai mano ranka. Kiek žinau, aš niekada gyvenime nemačiau šios moters. Jeigu ir mačiau, tai jos nepažinojau. Aš jos visai nepažįstu. Bet jeigu Šventoji Dvasia ateis pas mane ir pasakys man, kodėl ji čia stovi, arba kažką, ką ji padarė, arba kažką, ką ji planuoja daryti, arba galbūt kažką, ką...ką ji žino, man nieko nežinant apie tai, tada tai bus patvirtinimas, kad Jis vis dar tas pats Jėzus, kuris kalbėjosi su moterimi prie šulinio. Tebūna tai įrodymas šiai pagonių kartai, kad tas Mesijas, kuris kažkada gyveno Ugnies Stulpe – Tėvystėje, buvo apsistojęs žmogiškame kūne, pavadintame Sūnumi – Sūnystėje, o dabar Šventosios Dvasios pavidalu jūmyse ir manyje per pašventinimą Krauju apsigyveno mūsų kūnuose. Šventoji Dvasia gyvena mumyse: „Kas Mane tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau. Iš tiesų sakau jums: Sūnus nieko negali daryti savyje, o vien tai, ką mato darant Tėvą.“ Jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.]

170 Dabar norėčiau paklausti tų, kurie yra neįgaliųjų vežimėliuose. Taigi, jeigu galėčiau išgydyti šią moterį, aš tai padaryčiau. Jeigu galėčiau išgydyti jus, padaryčiau tai. Aš negaliu. Bet jeigu Viešpats Dievas (kadangi ji šalia manęs), jeigu Viešpats Dievas pasakys man kažką apie šią moterį (tegu ji pasako, ar tai tiesa, ar ne), apie ką ji žino, kad aš to nežinau – tada žinokite, kad tai turi būti kažkokia antgamtinė jėga, galinti tai padaryti. Teisingai? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Jūs patikėsite, kad tai Dievo Sūnus pagal Jo pažadą, kad Jis pažadėjo tai daryti? [„Amen.“] Visi čia esantys patikėsite tuo? Ar tada priimsite savo išgydymą ir patikėsite iš visos širdies? Vos vieno pavyzdžio pakaks, jeigu jūs iš tiesų to norėsite. Amen. Tai tikrai tiesa. Jeigu jūs patikėsite tuo vienu įvykiu. Tai neabejotinai bus tiesa.

171 Tuomet gerai. Taigi, aš einu atsistoti prie šio mikrofono, nes kuomet prasideda regėjimai, aš nežinau, ar...ar kalbu per tyliai, ar per garsiai. Tačiau ši auditorija man pažadėjo, kad priims savo išgydymą, jeigu Šventoji Dvasia apreikš man apie jus kažką, ko aš...apie ką jūs žinote, kad aš nežinau. Taigi, tai bus... Ar...ar tai padrąsins jus ir duos jums tikėjimo, jeigu Jis tai padarys dėl jūsų? Ar padrąsins? Tikrai padrąsins.

172 Taigi, dabar aš tiesiog kalbuosi su jumis, kaip kad mūsų Viešpats kalbėjosi su moterimi prie šulinio. Suprantate? Jis užkalbino ją pirmas, kadangi ji buvo pirmoji. Suprantate? Ir aš taipogi turiu taip daryti, kad... Suprantate? Jūs esate žmogus. Jūs turite dvasią. Jūs turite sielą. Aš irgi esu žmogus, turintis dvasią ir sielą. Dabar aš žinau, kad jūs krikščionė, nes jūsų dvasia pradeda man liudyti, kad jūs esate krikščionė. Teisingai. Suprantate? Jaučiasi svetingumas. Jeigu tokia nebūtumėte, tada tai atstumtų.

173 Ar jūs kada nors buvote viename iš susirinkimų ir ar matėte įvykstant šiuos dalykus? Jūs tai matėte. Kada nors esate mačiusi, kaip ateina nusidėjėliai ir parodomi dalykai, kaip tai šitaip atstumiami? Jiems iš karto pasakoma: „Tu esi nusidėjėlis. Tu padarei tai ir tai. Tu pasielgei taip ir taip.“ Ar ne?

174 Taigi, jei tikite visa širdimi, visa savo esybe, Dievas galės pasakyti man, kokia jūsų problema arba kažką apie tai. Tuomet priimkite tai. Tada tai paskatins visus juos tikėti. Šie neįgalūs žmonės pasakė, kad patikės. Ligoti žmonės, širdininkai ir kiti pasakė, kad jie patikės. Taigi, tuomet kiekvienas patikės, ir visi čia esantys eilėje patikės. Netgi nereikės praveisti maldos eilės. Kiekvienas, iš tiesų norintis panaudoti tą šeštąjį pojūtį, tiesiog eikite, sakydami: „Ačiū Viešpačiui, Jis išgydė mane.“ Toks Jo požiūris į kiekvieną iš jūsų. Tiesiog taip atsitiko, kad burtų keliu čia pakilote būtent jūs. Ten dar yra daug, daug daugiau norinčių. Galbūt Šventoji Dvasia paskui judės per visą auditoriją. Aš nežinau, ką Ji darys. Paskui, kuomet aš visai nusilpsiu, mano sūnus arba kažkas iš jų, Džinas arba kažkas iš jų, jie prieš ir palies mane iš šono. Žinau, kad tai... Tuomet turiu baigti (suprantate?), kadangi aš ne... Kartais nebežinau, kur esi, nes po tiek daug regėjimų atrodo, kad viskas yra regėjimas. Suprantate? Jėzus pasakė: „Didesnių už šiuos darysite, nes Aš einu pas Savo Tėvą.“ – apie tai, ką Jis matė...

175 Dabar aš matau, kas nutiko šiai moteriai. Ji atėjo čia dėl maldos, maldai už nedidelį auglį. Ir tas auglys yra ant rankos. Tai tiesa, ar ne? Taigi, ar jūs tikite? Taigi, auglys paslėptas nuo manęs, bet ne nuo Dievo. Ar aš nesakiau, ant kurios jis rankos? – Ant dešinės. Tai... Teisingai? Pakelkite savo ranką, jeigu tai tiesa.

176 Ar dabar tikite visa širdimi? Ar jumyse pradeda veikti šeštasis pojūtis? Arba jūs tiesiog apakinti ir sakote: „Na, tai visai neblogai?“ O gal šis šeštasis pojūtis iš tikro pradeda veikti, sakydamas: „Šlovė Dievui, aš žinau, kad šitas žmogus nepažįsta šios moters; taigi, tiktai Jėzus Kristus galėjo pažinoti ją, o Jis pažadėjo tai daryti?“ Tuomet tai reiškia, kad jūs pasveiksite, jeigu galėsite tuo patikėti.

177 Pasakysite: „Galbūt tu atspėjai, kas jai yra.“ Aš negalėčiau to atspėti. To neatspėsi. Gal... Pasakysiu jums dar vieną dalyką. Jūs nesate vietinė. Jūs iš Laimos. Teisingai. Ar tikite, kad Dievas gali pasakyti man, kas jūs? Panelė Vait, ponija Vait. Tai tiesa. Dabar Dievas jus išgydys, eikite namo ir tikėkite tuo visa širdimi.

178 Dabar jūs tikite? Visi iki vieno? [Susirinkimas džiūgauja – Red.] Turėkite tikėjimą Dievu. Jeigu jūs galite tikėti, viskas įmanoma tikintiesiems. Jeigu gali tikėti. Arba, kas būtų, jeigu pasakyčiau jums, kad esate išgydytas (jūs, kuris sėdite kėdėje), ar patikėtumėte manimi? Tuomet galite eiti, nes taip ir yra. Turėkite tikėjimą Dievu.

179 Dabar, kas būtų, jeigu aš uždėčiau ant jūsų rankas ir pasakyčiau: „Šėtone, išeik iš šio berniuko,“ – jūs patikėtumėte? Ar pasveiktumėte? Ateikite čia. Šėtone, palik šį berniuką Jėzaus Vardu. Amen. Dabar eikite tikėdami. Turėkite tikėjimą.

180 Kas būtų, jeigu uždėčiau ant jūsų rankas ir pasakyčiau: „Šėtone, išeik iš jo,“ – jūs patikėtumėte? Šėtone, išeik iš jo Jėzaus Vardu. Amen. Telaimina jus Dievas, eikite tikėdami.

181 Jeigu jums pasakyčiau, kas jums negerai, ar tai jums padėtų, ar geriau, kad uždėčiau ant jūsų rankas? Kaip norėtumėte? Ar man pasakyti, kas jums negerai? Nugara. Tiesa. Teisingai? Tuomet eikite namo, būkite išgydytas Jėzaus Vardu. Gerai.

182 Ar patikėsite, jeigu aš tiesiog kažką jums pasakysiu, uždėsiu ant jūsų rankas, ar pasveiksite? Tuomet ateikite čia. Jėzaus Vardu tebūna ji išgydyta. Amen. Tikėkite. Gerai.

183 Kaip dėl jūsų? Atrodo, aš jus pažįstu. Taip ir yra. Aš tiesiog uždėsiu ant jūsų rankas ir pasakysiu: „Šėtone, palik mano brolių Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.“ Dabar tikėk, broli, eik, iš visos širdies.

184 Ar jūs visi tikite? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Gerai, paklauskite, štai ko aš negaliu suvokti. Suprantate? [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] Kodėl, kai ateina Šventoji Dvasia ir atidengia visus tuos dalykus... Jis pasakytų man viską, kas negerai su šiais žmonėmis, jeigu aš minutėlei stabtelėčiau. Bet tuomet kiti negalėtų patekti į eilę. Argi nėra taip pat didinga matyti Viešpatį, kai žmonės eina turėdami pakankamai tikėjimo išgydymui uždėjus ant jų rankas, kaip ir stebėti atpažinimą, kurį matėte vykstant? Nejaugi mes tiek suamerikonėjome, kad mus reikia linksminti Šventąja Dvasia?

185 Štai, priekite čia. Aš jūsų nepažįstu. Juk mes nepažįstame vienas kito. Tiesa? [Brolis sako: „Aš jus pažįstu.“ – Red.] Jūs mane pažįstate, bet aš jūsų nepažįstu. Tačiau Dievas pažįsta mus abu. Jeigu Dievas pasakys man, kokia jūsų problema, ar patikėsite, kad aš esu Jo pranašas? [„Taip.“] Iš visos širdies? Gerai. Širdies liga – visiškai teisingai. Dabar jūs tikite iš visos širdies? Jūs tikite, kad pasveiksite? [„Taip.“] Tam jūs atvykote iš toli, ar ne taip? Net iš Kalifornijos. Teisingai. Jūs pasiėmėte su savimi ir žmoną? Ji taip pat nori būti išgydyta. Negavo kortelės. Bet jai kažkas nutiko su jos klubu. Tai atsirado jai pargriuvus. Ar tai tiesa? [„Tiesa.“] Eikite namo, jūs abu pasveiksite. Eikite tikėdami.

186 Taigi, na, tai tas pats, kaip... Draugai... [Susirinkimas džiaugiasi – Red.] Jeigu gali tikėti, tai viskas yra įmanoma. Tu tiki, sese? Tiesiog uždėsiu ant tavęs rankas, tu tiki, kad pasveiksi? Tuomet priek. Jėzaus Kristaus Vardu išgydyk šią moterį. Gerai.

187 Priekite, ponai. Dabar matote? Kodėl? Ši moteris yra išgydyta taip pat, kaip ir tas vyras. Kodėl mes negalime pasakyti: „Šlovė Viešpačiui“ už šios moters išgydymą? [Susirinkimas sako: „Šlovė Viešpačiui!“ – Red.] Matote?

188 Štai, taigi. Jūs žinote, kad aš žinau, kas jums negerai. Jūs tai žinote taip pat gerai, kaip ir aš. Jūs žinote, kad Dievas gali pasakyti man. Taigi, jeigu aš jums pasakysiu, tai jums padės? Tai jūsų nervai, kurie visai pakrikę. Visiškai teisingai. Tikėkite visa širdimi, eikite, būkite sveika Jėzaus Kristaus Vardu. Turėkite tikėjimą.

189 Tu tiki, sese, iš visos širdies? Jėzaus Kristaus Vardu, eik ir būk išgydyta.

190 Tu tiki visa širdimi, sese? Jėzaus Kristaus Vardu, eik ir būk išgydyta. Turėk tikėjimą.

191 Prieik, sese. Tu tiki visa širdimi? Jėzaus Kristaus Vardu, eik ir būk išgydyta.

192 Taigi, būtent taip Dievas liepė daryti, ar ne? Šie ženklai lydės tikinčiuosius. Jėzaus Kristaus Vardu, eikite ir būkite išgydytas. Amen.

193 Jūs tikite už ją? [Sesuo sako: „Taip.“ – Red.] Jėzaus Kristaus Vardu tegu velnias palieka šį vaiką. Amen. Dabar eikite, būkite išgydyti.

194 Jūs norite pavakarientauti, įveikti skrandžio ligą? Eikite valgyti savo vakarienės ir būkite sveikas Jėzaus Vardu. Jūs tikite visa širdimi? Matote? [Susirinkimas džiaugiasi – Red.]

195 Tęskite... Paimkite tą šeštąjį pojūtį! Patraukite tuos penkis pojūčius iš kelio, tikėkite!

196 Sveiki. Jeigu jums pasakyčiau „taip“ arba „ne“, jūs vis tiek patikėtumėte, ar ne? [Sesuo sako: „Taip.“ – Red.] Jūs vis tiek patikėtumėte. Gerai. Tai nedidelė išvarža jūsų stubure, kuri yra tarp menčių, eikite tikėdama ir būkite sveika. Ar jūs tikite? Jėzaus Kristaus Vardu. Amen. Turėkite tikėjimą.

Prieikite, broli, jūs tikite? Jėzaus Vardu, tebūna jis išgydytas.

197 Prieik, tu tiki, broli? Jėzaus Kristaus Vardu aš uždedu ant tavęs rankas. Tu pasveiksi. Amen. Dabar tikėk.

198 Jūs tikite, pone? Jėzaus Kristaus Vardu būkite išgydytas. Amen. Jėzus suteiks jums tai, jeigu tikėsite.

199 Jėzaus Kristaus Vardu būkite išgydytas. Taip ir reikia, broliai. Būtent taip. Taip ir reikia.

Jėzaus Kristaus Vardu, eikite ir būkite sveikas. Amen.

200 Prieik, sese. Šventosios Dvasios patepimui darant čia tokius stebuklus, tu tikrai tiki, kad aš Jo pateptas, ar ne? Tuomet Jėzaus Kristaus Vardu eik ir būk išgydyta. Amen. [Susirinkimas džiūgauja – Red.]

201 Tu tiki, broli? Jėzaus Kristaus Vardu eik ir būk išgydytas. Jeigu gali tikėti, viskas įmanoma!

202 Tai kita ligonė? Gerai. Ar tiki, sese, iš visos širdies? [Brolis Branhamas daro pauzę – Red.] Štai taip! Amen! Ji iš tikrųjų tai gavo! Tiesiog aš stebėjau: ji buvo apgaubta šešėlio, ir kai šis pasitraukė, man pasidarė įdomu, kas

įvyko, pasisukau, o dabar jis išnyko, nes ji tuo patikėjo. Suprantate? Štai taip.

203 Aš jūsų nepažįstu. Jūs nepažįstate manęs. Mes nepažįstami. Bet Dievas pažįsta jus ir žino, kad aš esu čia tam, kad padėčiau jums, jeigu galėsiu. Jūs tikite tuo?

204 Minutėlę, kažkas atsitiko auditorijoje, kažkur, kažkur... Štai kur. Ten pradėjo tikėti. Ka gi, jūs turite nugaros problemą. Teisingai. Turite nugaros problemą. Ponia Finhofer, eikite namo ir būkite sveika. Jėzaus Kristaus Vardu.

Prieikite tikėdami iš visos širdies. Ar jūs tikite, pone? Jėzaus Kristaus Vardu, eikite ir tapkite sveikas.

205 Prieikite. Jeigu jums pasakyčiau, kas blogai, arba nepasakyčiau, arba kaip ten bebūtų – ar vis tiek tikėtumėte? Tuomet jūsų moteriška pr...moteriška liga jau paliko jus. Keliuokite. Taip, vis tiek pasakiau tai. Gerai.

206 Jūs tikite, kad Dievas išgydys jūsų nervingumą? Gerai. Eikite ir būkite sveikas Jėzaus Vardu. Tikėkite visa savo širdimi.

207 Jūs norite įveikti skrandžio ligą? Gerai. Eikite valgyti savo vakarienės ir būkite sveikas Viešpaties Jėzaus Vardu.

Jūs tikite visa širdimi? Gerai. Ar tu tiki, sese? Jėzaus Kristaus Vardu eik ir būk sveika. Gerai.

208 Tikite, kad šis berniukas gali įveikti šią ligą? Aš prakeikiu velnią, kuris padarė tai jūsų vaikui. Tebūna jis išgydytas Jėzaus Kristaus Vardu. Amen. Dabar veskitės jį, neabejokite. Pamatysite, kas jam nutiks, jeigu tikėsite.

Jūs tikite iš visos širdies? [Brolis sako: „O, taip.“ – Red.] Jėzaus Kristaus Vardu būkite išgydytas.

209 Kažkieno išgydymas vis dvelkia štai iš ten. [Brolis Branhamas daro pauzę – Red.] Tai nedidukė moteris, sėdinti gale su ruda skrybėlaite, tokia liesa. Ji kenčia nuo tuberkuliozės. Gerai, sese. Aš nepažįstu jūsų, o jūs nepažįstate... Taip, mane jūs tikrai turite pažinoti. Kartą jūs buvote išgydyta per mano susirinkimą. Manau, tai buvo Fort Veine, Indianoje. Aleliuja! Taip ir yra. Jūs tikite, kad Dievas gali pasakyti man, kas yra blogai...kas jums blogai? Jūs turėjote naviką ir Dievas išgydė jus nuo to, TAIP SAKO VIEŠPATS! Aleliuja! [Susirinkimas džiūgauja – Red.]

210 Aš raginu jus tikėti. Čia tiek daug tikinčių. Turėkite tikėjimą Dievu. Tu tiki, sese? Jėzaus Vardu, eik ir būk sveika Dievo šlovei.

Tu tiki, broli? [Brolis sako: „Taip.“ – Red.] Jėzaus Kristaus Vardu, eik ir būk sveikas.

Tu tiki, broli? Jėzaus Kristaus Vardu, eik ir būk sveikas.

Tu tiki, sese? Jėzaus Vardu, eik ir būk sveika.

Tu tiki, broli? Jėzaus Vardu, eik ir būk sveikas.

211 Jūs tikite už šį kūdikį? Dabar paklauskite, aš žinau, kad tai įgimta, bet tai neturi jokios reikšmės. Kad ir ką bet kuriuo metu būtų padaręs velnias, Dievas gali tai paimiti. Jūs tikite tuo? Aš prakeikiu velnią, kuris padarė šitai šiam kūdikiui. Jėzaus Kristaus Vardu, tebus šis kūdikis sveikas. Amen.

Tu tiki, sese? Jėzaus Kristaus Vardu, eik ir būk sveika.

Tu tiki, sese? Jėzaus Kristaus Vardu, eik ir būk sveika.

Tu tiki, sese? Jėzaus Vardu, eik ir būk sveika.

212 Ar tu tiki, sese? (Ar tai paskutinė maldos eilė?) Gerai, pažvelk į mane minutėlei. Tu tiki iš visos širdies? [Sesuo sako: „Amen.“ – Red.] Jeigu Dievas pasakys man, kokia tavo problema, ar patikėsi tuo? Pirma, silpsta viena tavo akis. Tai tiesa. Bet tai ne pagrindinis dalykas. Tu turi naviką, naviką skrandyje. Tu ne iš čia. Grįžk į Ilinojų ir būk sveika. Jėzus Kristus išgydo tave. [Sesuo džiūgauja – Red.] Jeigu gali tikėti, tai viskas įmanoma. Jūs tikite tuo? [Susirinkimas stipriai džiaugiasi – Red.]

213 Tas vyras, sėdintis ten gale, gavo...atvažiavo su kūdikiu, kurio širdyje yra skylė. Jūs iš Čatanugos, Tenesio. Pone Kirklainai, eikite namo ir tikėkite. Šio kūdikio širdis užgis! Jėzus Kristus išgydo jį! Aleliuja! [Susirinkimas toliau stipriai džiūgauja – Red.] Tai mūsų Dievo jėga. Turėkite tikėjimą Dievu.

214 Kita moteris sėdi ten, iš Memfio, Tenesio, toliau šioje pusėje, meldžiasi už pražuvusią dukrą. Turėkite tikėjimą Dievu.

215 Aš ieškau vienos moters. Nematau jos auditorijoje, bet ji kažkur čia. Ji meldžiasi. Dieve, padėk man rasti ją. Kažkas turi tikėjimą, ji serga širdies liga ir diabetu. Jos vardas yra ponია Vels. Turėkite tikėjimą Dievu. Kažkur, aš negaliu... [Kažkas sako: „Ji čia.“ – Red.] Gerai, gerai,

sese, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Be to, širdies liga paplitusi jūsų šeimoje. Tu neturi maldos kortelės, ar ne? Kadangi tu... Ne, kadangi visi su maldos kortelėmis pakilo čia. Širdies liga paplitusi jūsų šeimoje. Tu turi brolių, kuris serga širdies liga. Šio brolio čia nėra. Šis brolis gyvena Baltimorėje, Merilende. Ir be to, jis neišgelbėtas, nes jis apgaubtas tamsiu šešėliu. Tai TAIP SAKO VIEŠPATS.

216 Ar jūs tikite iš visos širdies? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Ar tas šeštasis pojūtis veikia jūms? Uždėkite vienas ant kito savo rankas čia vietoje. O Dieve, dangaus ir žemės Sutvėrėjau, siųsk dabar Savo Šventąją Dvasią ir išgydyk kiekvieną žmogų, esantį Dieviškoje Akivaizdoje, per Jėzaus Kristaus Vardą. Jūs tikite tuo?

217 Kas iš čia esančių nori pažinti Jėzų kaip savo Gelbėtoją? Atsistokite ant kojų. Jūs esate arti Jo. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Teisingai. Nuostabu!

218 Kas nori Šventosios Dvasios? Atsistokite. Kas nori krikšto Šventąją Dvasią, atsistokite ant kojų – kiekvienas iš jūsų. Čia per daug, kad dabar jus priimtume, išsirikiuokite į eilę dešinėje šiame kambaryje, kad mes galėtume ten su jumis susitikti. Jėzaus Vardu, jeigu ateisite nuoširdžiai, jūs būsite pripildyti Šventosios Dvasios, būsite išgelbėti iš visų jūsų nuodėmių. Ateikite šį vakarą į tą kambarį. Dabar pats laikas. Ateikite štai ten į kambarį. Visi, kurie čia tiki Dievu, nori būti išgelbėti ir pripildyti Šventosios Dvasios, judėkite tiesiai į šį kambarį, kad mes galėtume patarnauti jums.

219 Jeigu čia dar yra kas nors iš mano bažnyčios Džefersonvilyje, kurie dar negavo Šventosios Dvasios... Broli Kolinsas ir visi jie gavo Šventąją Dvasią po to, kai pabuvojo čia. O, jie visą apylinkę apvertė aukštyn kojom. Priekite! Dabar pats laikas priimti Ją – tiesiog dabar. Užeiškite! Neišeiškite iš ten, kol negausite Šventosios Dvasios. Ateikite dabar, visi nusidėjėliai. Įeikite čia ir ieškokite Dievo išsigelbėjimui. Toks kelias.

220 Aš primygtinai kviečiu kiekvieną vyrą ir kiekvieną moterį, kurie yra Dieviškoje Akivaizdoje, kurie serga ar kas nors jiems negerai, aš primygtinai kviečiu jus tikėti Viešpatį Jėzų Kristų, kol melsiuosi už jus. Ar tikėsite? Kas iš jūsų pažada, kad tikės? Jeigu Dievas gali man čia duoti galią atskirti dvasias... Sakau jums, aš negaliu jūsų

išgydyti. Jūs jau išgydyti. Jėzus jus išgydė, kai mirė už jus. Tenebūna sustingęs jūsų šeštasis pojūtis, įjunkite jį dabar ir tikėkite! Kaip jūs visi, šie žmonės neigaliųjų vežimėliuose, ar jūs tikite? [Žmonės sako: „Taip.“ – Red.] Tuomet pakelkime savo rankas į Dievą.

221 O Viešpatie Dieve, tenebūna šis pamokslas bergždžias. Tenebūna ši vakarą Dievo jėga išiekvota veltui. Bet tesiunčia dangaus Dievas įtikinančią jėgą ir teišgydo kiekvieną žmogų. Tepaliekia velnias kiekvieną, kas serga vėžiu, širdies liga, kurie suluošinti ar serga leukemija – bet kokia liga. Aš primygtinai šaukiu to per dovaną, pavestą man Angelo, siųsto Jėzaus Kristaus kančių dėka, skirtą gydyti ligonius ir kenčiančius. Išeik iš jų, šėtone! Aš įsakau tau Jėzaus Kristaus Vardu išeiti iš jų.

222 Dabar visi, kurie priima Kristų kaip savo Išgydytoją (man nesvarbu, kas jums negerai, tai neturi jokios reikšmės), jeigu jūs tikite Dievu, pakilkite ir priimkite tai Jėzaus Kristaus Vardu. Štai taip ir reikia. Amen! [Susirinkimas stipriai džiūgauja – Red.] Telaimina jus Dievas. Štai taip! Nuostabu, nuostabu. Telaimina tave Dievas, broli Salivanai.

Tikėjimas yra šeštasis pojūtis

(Faith Is The Sixth Sense)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo sakytas 1960 m. birželio 11 d. sekmadienį ryte Majamio Vali stovyklos teritorijoje, Čatakvos mieste (Ohajo valstija, JAV). Juostos, pažymėtos numeriu 60-0611, trukmė – viena valanda ir trylika minučių. Pasinaudojus garso įrašu, iš anglų kalbos į lietuvių kalbą išversta be sutrumpinimų ir pakeitimų. Antrasis leidimas, 2010 m.

Šis leidinys buvo išleistas tikinčiųjų paaukojimų dėka.

Formatted: Highlight